

**živé
SLOVO**

1999
ROČNÍK XXXI

**Ukázala se
Boží milost,
která přináší
spásu
všem lidem**

List Titovi 2,11

Predjarné brieždenie

Kedysi sme sa ešte ako deti učili akéosi kalendárové veršiky. O každom mesiaci roka jeden veršík alebo lepšie povedané jedna sloha. O mesiaci marci tu bolo: "Marec zahnal zimu tuhú, vracať sa vtáčky z juhu."

Veľmi nás to poteší, keď sa ktorí začne zaujímať o Boha, keď chce odrazu viac vedieť o Pánovi Ježišovi Kristovi a o Golgote, keď sa niekto objaví prvý raz v kostole alebo v kresťanskom zhromaždení. Obyčajne naša prvá otázka k nemu je: "Ako sa vám tu páčilo?" A ešte viac nás poteší, keď odpovie: "Páčilo sa mi to tu, prídem nabudúce zas..." Akoby sa v duši takého človeka udial akýsi jarný slnovrat. Odrazu do jeho od hriechov temnej duše akoby zasvetilo slnko Božej milosti a lásky, príznaky nového života.

Iste mnozí z vás poznáte príbeh o márnotratnom synovi. Je opísaný Pánom Ježišom v 15. kapitole Lukášovho evanjelia. Mimochodom vrele všetkým odporúčam, aby ste si tento príbeh prečítali vždy znova a znova. Ved' je to príbeh, či može byť príbeh každého z nás. Veľmi rád ho ako základ svojich nezabudnuteľných kázní používa svetoznámy evanjelizátor dr. Billy Graham.

Azda najpodstatnejšia časť tohto príbehu o synovi bohatého otca, ktorý premrhával v klamných radováncach sveta svoj diel dedičstva je, ako vstúpil do seba a začal rozmyšľať: "Koľko nádeníkov u mojho otca má chleba nazývaj, a ja tu hyniem od hladu..." Nuž, to je to akéosi predjarné brieždenie, keď Duch svätý začína pracovať na ľudskom srdci. Človek si odrazu uvedomuje svoje hriechy a viny oproti Pánu Bohu a cíti ich neznesiteľnú ľarchu. Zároveň aj túžbu zavátiť sa ich. Ale ako...? Tu prichádza

pokračovanie príbehu. Márnotratný syn uvažuje ďalej: "Vstanem, pojdem k svojmu otcovi a poviem mu: Otče, zhreší som proti nebu, aj proti tebe. Nie som viac hoden volať sa tvorím synom. Príjmi ma ako jedného zo svojich nádeníkov..." Ako sa rozhadol, tak aj urobil. Ďalšie pokračovanie je ako sa hovorí s "happyendom" - šťastným koncom: Otec ho prijal, dal ho do poriadku, vystrojil mu hostinu... Nuž, takéto pokračovanie si želáme pri každom z nás. Zatial je už veľmi potešiteľné, keď si pootvoríme okenice srdca a necháme doňho prúdiť tie životodarne lúče slnka Božej milosti.

Mám kolegyňu, ešte pomerne mladú, mladšiu ako štyridsať rokov. Pred nejakým časom náhle upadla do bezvedomia, prešla niekoľko týždňovou kómom, kym sa lekárom podaril zázrak: Jej hlavu osloboďili od vytiekajúcej krvi z prasknutej cievky. Dnes je sice v dosť dobrom stave, ale neustále sa vracia k tejto skúsenosti. To najpodstatnejšie je, že si uvedomuje nutnosť dať si svoj život s Pánom Bohom do poriadku. Cíti sa ako veľká hriešnica, v kostole si úmyselnne kľaká na kamene, na tie najchladnejšie miesta, nie na koberce, len aby aspoň čosi urobila v rámci svojho pokánia. Našťastie mám možnosť aspoň po kvapkách jej zvestovať evanjelium. Dúfam, že toto jarné brieždenie raz aj prede do naozajstnej krásnej životnej jari a leta v lúčoch hrievnej Božej lásky.

Možno si mnohí z vás myslia, že je už neskoro, že "je tu marec a poberaj sa starec". Z Božieho hľadiska nikdy nie je v tomto živote neskoro na pokánie, na začiatok nového života. Nezáleží na tom, či máte šestnásť, tridsať, päťdesať, sedemdesať alebo hoci aj vyše osemesať rokov. Pán Boh moža odštartovať vo vašej duši novú jar kedykoľvek. Bolo by krásne, keby to bolo práve dnes...

Ján Kučera

Milí čtenári,

s vděčností si připomínáme, že je to již 30 let, co smí vycházet tento časopis. Už v tom, že mohlo začít vycházet, vidíme velikou Boží milost. Jen to považte, podávat žádost o vydávání nového kresťanského časopisu v prvním čtvrtletí roku 1969, v době, kdy už naše země byla téměř rok obsazena sovětskými vojsky a kdy všude probíhala tzv. "normalizace". Bratří předtím neviděli potřebu mít časopis, a tak byli v podání žádosti v "přihodné době" dosti liknavi. A čas utíkal a starí úředníci byli postupně vyměňováni novými, straně oddanými soudruhy. A přece, možná na poslední chvíli Pán otevřel všechny potřebné dvere, jak na ministerstvu kultury, tak i v tiskárně MTZ ve Valašském Meziříčí, kde se dlouhá léta časopis tiskl. Byly pak různé tlaky, jak náš časopis omezit či zastavit, ale Pán dával vždy milost, že mohl vycházet.

Vydával se hlubokotiskem, na zastaralých tiskařských strojích, jaké dnes už jsou asi jen v muzeu. Pro vsetínský sbor z toho vyplynula po řadu let povinnost zajistit ruční skládání tiskařských archů v tiskárně. A tak jsme jezdívali na brigádu. Při ní jsme často zpívali v tiskárně "naše písni". Je zajímavé, že nám to bylo tolerováno. A tak se zaměstnanci tiskárny seznamovali s evangeliem. Chodívali totiž kolem a občas poslouchali. A samozrejme si také tento pro ně nevšední časopis občas přečetli. Na tyto brigády se těšily zvláště děti, možná proto, že na konci každé brigády byla svačina a že přitom byly k disposici "limonády" a něco sladkého.

Časopis byl dôležitým pojtkem mezi věřícími zejména v době nesvobody. Jsem vděčný Pánu, že nás Živá slova směla provážet po celou tu dobu, že se tam mohla objevit slova povzbuzení

našich starších bratří, kteří prokázali v této složité době vskutku pastýrské srdece. Mohli se stáhnout do svého soukromí, mohli emigrovat a žít v "souladu se svým svědomím". Ale oni stáli věrně tam, kam je Pán postavil. Takovým bratřím vděčím za to, že jsem nalezl Pána Ježíše, ti mne vychovávali k cestě za ním. Vím, jak jsme se všichni v té době těšili na to, že vyšlo opět další číslo a na "poklady" v něm.

Jsem vděčný Pánu i za následující léta, kdy k nám přišla "svoboda". I za to, že v této době se Živé slovo udrželo. Objevila se najednou celá plejáda jiných možností, nových křesťanských časopisů, některých velmi dobrých. A znova jsme hledali své místo ve společnosti, abychom jako svědkové Pána Ježíše se nezpronevěřili svému poslání zvěstovat evangelium o Boží milosti všemu stvoření, vést lidi k tomu, aby svůj život postavili a budovali na Kristu, aby jemu dali do služby celý svůj život, aby byl Bůh oslavěn.

Mám před sebou první ročník Živých slov. Je dodnes velice svěží. Je to tím, že to byli mladí lidé, jejichž srdce hořela pro Pána, kteří mu vtipkli svůj charakter. Postupně, jak zestárlí, se ta svěžest vtratila. Nemám vroucnější přání, než aby Pán vzbudil nové spolupracovníky, kteří budou hledat cesty, jak se přiblížit lidem kolem nás, jak je oslovit. Vždyť to je naše poslání. V životě kolem nás se toho strašně moc změnilo. Lidé používají mobilní telefony na všechn možných i nemožných místech, vysedávají před monitory počítačů a surfují Internetem. Svět komunikace se úžasně zjednodušil. A přitom právě dnes jsou lidé tak úžasně osamělí. Více než kdy jindy potřebují Boha. Možná ani sami nevědí, v čem je příčina jejich osamělosti. Je třeba hledat cesty a způsoby, jak se k nim přiblížit. Naše misijní poslání,

které je tématem tohoto čísla, nás k tomu má znova povzbudit. Mění se kulisy, mění se prostředky komunikace, ale potřeba zůstává. Nic nemění na skutečnosti "co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale uškodil své duši? A co dá člověk na opátku za svou duši?" (Mt 16,26) Najít odpověď na tuto otázku, to je posláním celé církve, nás všech. Proto je mým přání povzbudit mladé lidi, aby přispěli svou hřivnou k tomu, aby se ta stará dobrá zpráva nesla dál s novou svěžestí. Pán Bůh nám všem k tomu pomáhej.

Váš bratr v Kristu

Tomáš Pala s redakční radou

Krestan, zbor a misia

Keď som ešte ako malý chlapec vyznal svoje hriechy a odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi, mal som pocit, že viem lietať - taký batoh zo mňa spadol! A prvá myšlienka, ktorú si pamätam podnes, bola: Keby si ma Pán Ježiš hned teraz zobrajal k sebe, to by bolo nádherné!

Myslím, že rovnaké pocity a túžby po svojom obrátení sa mali mnohí. Pán však má pre svoje deti ešte tu na zemi svoje úlohy. Apoštol Peter (1.list, 2.kap.) ich delí do troch oblastí:

1. Sme sväté kňazstvo, ktoré má Bohu obetovať duchovné obete skrze Pána Ježiša.

2. Sme živé kamene neviditeľného duchovného chrámu, ktorý naprojektoval a stavia nebeský Architekt. Našou úlohou je vzájomná služba v Cirkvi, zdieľanie sa atď.

3. Sme súčasťou nového vyvoleného národa, sme kráľovské deti, ktorých hlavným poslaním tu na zemi je misia: Máme zvestovať, rozhlasovať prednosti

Toho, ktorý nás povolal z tmy do svojho predivného Svetla!

Keď si položíme otázku, ktorá z týchto troch úloh je dôležitejšia, sotva by sme dospeli k jednotnému záveru. Samozrejme, všetky sú dôležité a nezastupiteľné! Keď sa však spýtame, ktorú z týchto troch úloh nebudeeme môcť plniť v nebi, odpoveď bude pravdepodobne súhlasná. V nebi nebude potrebná ani možná - misia!

Keď Pán Ježiš odchádzal z tejto zeme, zanechal svojim nasledovníkom odkaz, svoju poslednú vôľu, ktorá je zachytená ako v evanjeliach, tak aj v knihe Skutky apoštola: *Chodte... ziskavajte učeníkov zo všetkých národov... (Mt 28, 19) a ...budeste mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i v Sámárii a až do poslednej končiny zeme (Sk 1,8)*. Tak znie Pánov prikaz alebo poverenie, ktoré väčšinou dobre poznáme.

Ako plnila túto úlohu v priebehu doby Cirkev Pána Ježiša? Rôzne. Aj v prvnej cirkvi boli zbori, ktoré boli misijné orientované a zbori, ktoré sa starali predovšetkým sami o seba. K tým prvým patril zbor v Antiochii, k tým druhým zbor v Jeruzaleme. Antiochijský zbor vznikol v dôsledku prvého prenasledovania kresťanov v Jeruzaleme po ukameňovaní Štefana (Sk 8,1 a 11,19), kde bol na strane prenasledovateľov zaangažovaný aj Saul z Tarzu. Až správa o veľkom prebudení v Antiochii zmobilizovala jeruzalemský zbor, ktorý tam vyslal Barnabáša. Ten, keď videl množstvo kresťanov, odišiel do Tarzu vyhľadať Saula, aby mu pomáhal v budovaní a zveľaďovaní zboru. Saul sa totiž medzitým stal taktiež kresťanom.

Myšlienka na aktívnu misijnú službu - až do posledných končín zeme - teda nevzišla, ako by sa dalo očakávať, na pôde Jeruzalema, ale Antiochie, ako

o tom svedčí 13. kapitola listu Skutkov apoštola. A Duch Boží nám ukazuje aj dôvody, prečo bol zbor v Antiochii pripravený na misiu. Starší zboru (proroci a učitelia) sa schádzali, aby slúžili Pánovi a postili sa (Sk.13,2). Čo presne treba rozumieť pod spojením *slúžili Pánovi?* V gréckine je použité slovo *leiturgein*. Ďalšie možné preklady tohto slova sú: *modili sa, prisluhovali Pánovi, konali službu Bohu*, teda čosi, čo je možné vnímať ako vyzývanie Boha, klaňanie sa Mu, chválenie. Asi najlepšie by tomu v Starom zákone zodpovedala zápalná obet, ktorá nesúvisela s hriechom, ale bola prejavom vďačnosti oproti Bohu. Pôst je zasa znakom koncentrácie na Boha a cieleného zápasu poznáť Jeho vôľu. Nuž, takáto bola duchovná klima v zbere a za týchto okolností mohol Boži Duch osloviť starších jasnon rečou a oddeliť Barnabáša a Saula pre misiu. Bez odovzdania sa Bohu a aktívneho modlitebného zápasu, bez očakávania a ochoty ísť vtedy, keď povolá Pán, nemá Duch Boží priestor na oddelenie pre službu. Toto je biblický model ako sa môže stať zbor aktívnu súčasťou Božieho plánu záchrany ľudí.

Keď sa obzrieme do nedalekej minulosti "Bratského hnutia", niekde do začiatku nášho storočia, nájdeme zopár takto odovzdaných ľudí. Kniha "Cestou pravdy a lásky", ktorá prednedávnom vyšla, je toho dokladom. Frederick Butcher, tridsaťročný mladý muž so srdcom, horiacim pre Strednú Európu, bratia M. Sadloň, K. Pavlovič, J. Siracký a iní sa stali synonymom pre misiu "Bratského hnutia" na Slovensku. Zbory rástli a množili sa až po začiatok druhej svetovej vojny rovnako ako v okolitých krajinách. Potom však prišlo obdobie temna, prenasledovania a snáh o likvidáciu zborov. Až v roku 1956 svitlo nové svetielko nádeje na ďalší život zborov.

Žiaľ, už vo veľmi oklieštenej podobe. Začal sa vlastne zápas o prežitie. Napriek oficiálnemu súhlasu pre obnovenie činnosti boli zbori pod kontrolou vrchnosti a jej neustálym tlakom, práca predovšetkým s deťmi a mládežou nebola oficiálne povolená rovnako ako verejná evanjelizačná a misijná práca. Pamätníci tohto tlaku sú ešte medzi nami... A zdá sa, že zbori sú podnes poznačené touto 40-ročnou traumou. Väčšine z nich sa podnes nepodarilo dosiahnuť početný stav, aký bol pred vojnou, v demokratickej republike a niektoré dokonca zanikli. Uvediem len jeden príklad: račiansky zbor mal pred vojnou okolo 60-70 veriacich, dnes má sotva tretinu.

Pán však napriek našej neverie a neipravenosti otvoril pred nami dvere dokorán! Máme rovnaké misijné možnosti ako napríklad "Bratské zbori" v Nemecku, či Anglicku. Nikto nám nič nezakazuje. Napriek tomu sa však v našej zborovej praxi za posledných 10 rokov slobody a demokracie sotva čo zmenilo. Naše srdcia, zdá sa, ešte nehoria láskou k strateným dušiam. Častokrát sa uspokojíme s "kostolným" kresťanstvom, kde jedinou aktivitou býva chodenie do zhromaždenia. To je samozrejme potrebné, ale Pán od nás žiada viac (Mt 28,19-20; Sk 1,8)! V Antiochii nazvali ľudia veriacich kristovcami, kresťanmi, pretože žili tak aj navonok. Ako žijeme my? O nás často ľudia vôbec nevedia, že existujeme!

Akoby sme ostávali stále v pozícii ježka, ktorý sa chce čomusi brániť, hoci Pán nám ponúka ofenzívu! Nemali by sme však zabúdať, že ak Pán otvorí dvere a dá viac možností, bude od nás aj viac požadovať! Sluha, ktorý poznal vôľu svojho Pána a nerešpektoval ju, bude omnoho prísnejšie súdený (Lk 12,47)! Už nebudem mať pred Ním výhovru: nemohli sme, nedalo sa! Pán

čaká - rovnako ako pred dvetisíc rokmi - na pripravené a posvätené nádoby, ktoré by boli ochotné niesť tú nádhernú zvest o Božej láske našej generácií. **Som pripravený povedať: Tu som, Pane, pošli mňa?**

Lubomír Vyhnanek

PAVLOVY ZÁSADY V MISIJNÍ SLUŽBĚ

Kniha Skutků apoštolů je pro nás zdrojem poznání zásad, kterých se držel apoštol Pavel při nesení zvěsti evangelia Ježíše Krista. Jsou to zásady, z nichž některé mají svou trvalou platnost potvrzenou epištolami. Měla by jich proto dbát Církve, která chce oslovit současnou generaci. Pokusme se alespoň některé z nich vyjmenovat:

Pavel vzápětí po svém obrácení "v školách kázal Krista, že on jest Syn Boží" (Sk 9,19). Bylo to vnitřní puzení, které ho vedlo k tomu, že se synagogy v Damašku staly jeho prvním misijním působištěm. Ta ohromující zkušenost s živým Pánem, kterému se až do této chvíle protivil, si nemohl nechat pro sebe. Byla to odpovědnost, kterou cítil k těm, kteří ještě neměli možnost slyšet evangelium.

Později Barnabáš přivádí Pavla (Saula) do Antiochie, aby se připojil k místnímu sboru. Zde se společně pouštějí do práce (Sk 11,25-26). Tento princip služby ve dvojicích se pak v Pavlově pozdější misijní práci opakuje. S touto zásadou se setkáváme už u Pána Ježíše, kdy posílá své učedníky ve dvojicích (Mk 6,7). Je to zásada velmi dobrá, kdy se jeden může nejen opřít o druhého, ale kdy i duchovně starší a zkušenější může vést a vychovávat k odpovědnému učednictví mladšího bratra. **Pavlovi ležela na srdeci výchova**

mladých bratrů, kteří po něm jednou měli převzít jeho práci. Dokladem toho jsou epištoly Timoteovi a Titovi.

Ale v Antiochii se odehrálo ještě něco velmi důležitého. Duch svatý vedl místní Církev k tomu, aby oddělila Pavla a Barnabáše pro dílo Páně. Stalo se tak po modlitbách, postech a vzkládání na ně rukou (Sk 13,2-3). To je velmi důležité. Nemělo by to být jasné jen tomu, kdo cítí, že ho Pán volá "na plný úvazek" do své služby, ale mělo by to být jasné i Církvi, která má za svého služebníka převzít odpovědnost po stránce duchovní i hmotné.

Apoštol Pavel používal při plánování svých cest vlastní rozum. Byl to však rozum kontrolovaný Duchem svatým. Tak se nedostal do Asie ani Bitýnie, kam směřoval společně s Timoteem, ale naopak je Duch svatý posílal kázat evangelium do Makedonie (Sk 16,6-10).

Při zvěstování evangelia Židům využíval Pavel svého zákonického vzdělání (Sk 9,22) a naopak, když rozmlouval s Řeky, opíral se o znalost jejich kultury (Sk 17,28). Apoštol se dokázal přiblížit svým posluchačům na jejich kulturní a intelektuální úrovni. Navštívil-li nové místo, kde měl úmysl zvěstovat Krista, byla jeho prvním záhytným bodem synagoga. Neuspěl-li v místní židovské komunitě, pak se obracel k pohanům (Sk 18,6). Ale Pavel přijímal pomoc i od místních křesťanů (Sk 18,2).

Na jednotlivých působištích zůstával apoštol tak dlouho, jak to bylo potřebné a možné (Sk 18,11; 19,10; 20,3...).

Jeho misijními působištěmi byla velká kulturní a politická centra tehdejšího světa: Korint, Tessalonika, Efez, Athény, Řím... **Bylo nemyšlené, aby apoštol s několika spolupracovníky obsáhl celou oblast v daném místě.** Proto po vzniku sboru přecházel odpovědnost za další expanzi evangelia do okolí na místní

křesťany. Tak patrně vznikl i sbor v Kolosách.

Pavel nenechal nově vzniklé sbory jejich vlastnímu osudu. Naopak. Při zpátečních cestách se vracej na místa, kde už dříve se svými spolupracovníky kázal slovo Páně. Navštěvoval a povzbuzoval bratry (Sk 15,36), ustanovoval starší (Sk 14,23), napomíнал a poručel je do Boží péče. Když byl na jedné ze zpátečních cest nucen z časových důvodů vynechat Efez, povolal si starší bratry do Milétu, kde jim připomněl svoji i jejich odpovědnost (Sk 20,16-38). Později, když byl vězněn v žaláři, a sám už nemohl osobně zasahovat do vzniklých problémů, posílal do těchto sborů po osobních poslech své dopisy, v nichž reagoval na danou situaci.

Apoštol ve své misijní službě nebyl "sólo hráčem". Byl do misie povolán a potvrzen Církvi. Proto také Církvi skládal účty ze svého působení (Sk 15,2-4).

Důležitá je i otázka hmotného zajištění. Apoštol Pavel se nezdráhal přijmout dar od těch, kteří ho dávali z upřímného srdce (Fp 4,15-18). Tam, kde nebylo takového smýšlení mezi místními křesťany, vydělával si na své životy vlastníma rukama (Sk 18,3; 20,33,34).

Nakonec je nutno připomenout, že ani takový velikán, jakým byl apoštol Pavel, nebyl ve své misijní práci prost chyb a omyleů. Nešťastný byl jeho rozchod s Barnabášem, když se spolu nepohodl o dalším působení Jana Marka (Sk 15,35-41). A šťastný nebyl ani apoštolův výpad proti nejvyššímu knězi následně sprovozený "chytrě" vyvolanou roztržkou mezi saducei a farizei (Sk 23,2-9). Ale budíž apoštolovi přičteno ke ctí, že svůj pohled na Jana Marka později změnil (Ko 4,10; Fm 24) a Timotea dokonce žádal, aby "Marka vzal s sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě" (2Tm 4,11).

Josef Hudousek

===== OSVĚŽUJÍCÍ DÁREK =====

"A kdokoli by dal jednomu z těchto malíčkých k pití jen pohár studené vody... říkám vám jistě, že rozhodně neztratí svou odměnu" (Mt 10,42 - NBK)

Za dnů Ježíšova pozemského života lidé nemohli sáhnout do ledničky a vzít si odsud láhev studené vody anebo si nápoj ochladit přidáním kostek ledu. Dát někomu čiši studené vody znamenalo jít k prameni, někdy i dost daleko, někam na kopec mezi skalami. Nebo to znamenalo jít k hluboké studni, spustit vědro a vytáhnout je plné studené pramenité vody zpět nahoru. Jinými slovy: podat čiši studené vody znamenalo obět.

Mnozí lidé stále čekají ve svém životě na příležitost udělat něco velkého a přitom úplně přehlížejí to, co by mohli vykonat nesčetnými malými skutky, konanými s láskou a sebeobětováním. Velikost skutku lásky není v tom, co se nejvíce ceni. Je spíše v pohnutce, která ho vyvolala, a v oběti, která ho provází.

Jistý básník napsal: "Byl to jen šálek vody s jemnou přivítavostí podaný, avšak osvěžil osamělého znaveného poutníka na prašné cestě životem... Nebyl to žádný vědomě povšimnutý šálek vody jako krásný čin lásky. Vůbec ne... Jen andělé to píši do záznamů v té zemi nahore... nepatrné drobnůstky v skrytu dané, nebo modlitba v klidné noci - a i ty malinké - nikým nepovšimnuté - nicky..., ty jsou velké v pohledu našeho Spasitele."

Nemůžeš-li dát víc, než takový šálek vody, myslí přitom vždy na to, aby byl "chladič" a "osvěžující" a aby byl dáván s láskou a s obětí. Cokoli děláš v Kristově jménu (a ne aby sis to připisoval za svou zásluhu), bude rozhodně požehnáním pro některou žijnici duši.

Henry G. Bosch (1914-1955): Náš denní chléb chléb přeložil Dobroslav Ouzký

CIEĽ

KREŠTANSKEJ MISIE

Cieľom kresťanskej misie vo všeobecnosti je poznanie Boha. Nie je to snaha získať "členov" pre "svoju" cirkev, nie je to ani ohňom a mečom a násilným krojením "vyrábať" kresťanov, ako sa to diaло v predošlých storočiach. Keby sa finančné a ľudské prostriedky vynaložené na vojnove križiacke výpravy použili na pôsobenie misionárov podľa vzoru prvotnej Cirkvi alebo Konštantína a Metoda, asi by sme dnes nemuseli mať celosvetový problém s islamom na teologickej, mrvnej ani politickej úrovni.

Cieľom kresťanskej misie je spasenie ľudu.

O Bohu si čítame, že chce, aby všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy (1Tm 2,4). Spasenie je prvým, ale zato nie jediným cieľom misie. V ňom je zahrnuté spasenie večné - od večného odsúdenia a zatratenia ale aj spasenie časné - od moci satana, zla a hriechu. Toto súčasné spasenie je dôležité aj pre svedectvo o tom večnom spasení.

Cieľom kresťanskej misie je prebývanie Krista vo veriacom. Ide o to - oznamovať, čo a aké je to bohatstvo slávy tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás, nádej slávy (Ko 1,27). Nestačí ľudí viesť k presvedčeniu, že majú odpustené hriechy. Musí sa zmeniť aj ich život v život Kristov, ktorý dokáže žiť iba Kristus v tele a živote veriaceho človeka. Misia nie je iba zvestovanie evanjelia, ale aj život podľa evanjelia pred pohanmi i obrátenými ľuďmi. Aby si tento Kristov život i novoobrátenci osvojili, lebo aj v nich je Kristus.

Cieľom kresťanskej misie je posvätenie.

V 1Te 4,3 čítame: Lebo je to vôle Božia - vaše posvätenie. Posvätenie sa praktizuje stránením sa hriechu a životom v Božej prítomnosti, podľa Božej vôle a pre Boha. K posväteniu prispieva Božie slovo a jeho uplatňovanie v živote. Úlohou misionárov je viesť novoobrátených k Božiemu slovu, k jeho poznaniu a poslušnosti.

Cieľom kresťanskej misie je Božie posvätenie ľadu.

Však Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôle (F 2,13). Byť otvoreným pre Božie posvätenie - to je vrchol Božieho požehnania v živote. Taký človek aj chce aj vykonáva Božiu vôle, ktorá je lepšia ako akákoľvek ľudská dobrá vôle. Ako je Boh zvrchované dokonalý, je nad akéhokoľvek človeka, tak aj Jeho vôle je dokonalejšia, než vôle akéhokoľvek dobrého človeka. Iba zmenená a Bohu podrobenná ľudská myšľ môže spoznať Božiu vôle ako tú dobrú, milú a dokonalú (R 12,2).

Ciel misie nie je teda - zjednodušene povedané - iba privádzať ľudí ku Kristu, ale vychovávať ich tak, aby Kristus prebýval v ich srdciach, aby sa posväcovali a aby boli otvorení Božiemu posväteniu v nich. A to je aj účel snahy a činnosti kresťanských misionárov. Všade, kde takúto činnosť vykonávame - či v zahraničí, či doma, máme podiel na kresťanskej misii.

Tým najvyšším a najpožehnanejším spôsobom života kresťanov ako i jediným jeho účelom je misia, lebo jej výsledkami je najviac oslávený Boh a je najviac pomožené ľuďom.

Iko Kozár

MISIE V PRAXI

(Z dopisu Karoliny Lisacové - studentky KES v Bačském Petrovci, Jugoslávie)

Bački Petrovac 27.11.1998

Milí priateľé,

pomalu se blíží konec druhého mesiace pobytu tady a mám spoustu nových zážitků, se kterými bych se s vámi chtěla podělit.

Začátek listopadu byl doslova přeplněný. Přijel kamion z Anglie s humanitární pomocí pro uprchlíky. 40 tun v krabicích od bot a od kancelářských papírů. Dva dny jsme to skládali formou z ruky do ruky. Nechci odhadovat, kolik tun prošlo našima rukama, ale ten kamion jsme prostě složili. Dva dny poté přijeli zástupci Oak Hall - asi 60 lidí z různých sborů v Anglii, Kanadě a jižní Africe, které se velkou měrou podílí na práci zde - humanitární pomocí, finanční podporou a modlitbami. Přijeli, aby viděli věci na vlastní oči, navštívili uprchlíky a aby potom po návratu domů mohli povzbudit spolužící k pokračování toho, co pro Jugoslávii dělají.

Pro uprchlíky je velice důležité, že na ně někdo myslí. Připadají si bezcenní a zbyteční, a proto každá návštěva, a o to víc pravidelná, má pro ně veliký význam. I když materiální pomoc je pro ně také důležitá, obzvlášť teď před zimou, někteří z nich otevřeně říkají, že o mnoho více potřebují kontakt s lidmi a přátelství. Spolu s týmem Oak Hall jsme do utečeneckých táborů jezdili i my, studenti, později jsme ještě pomoc rozváželi i na jiná místa. Celkem jsme takto byli na šesti různých místech. V každém kempu žije možná od 80 do 200 lidí, převážně staršího věku, ale jsou tu občas i rodiny s dětmi. Většina lidí tu žije 5 - 6 let.

Po krátkém evangelizačním programu se svědectvím a písničkami se rozdává

pomoc podle konkrétního seznamu lidí, kteří v kempu žijí. Tentokrát vzhledem k nastávající zimě Oak Hall poslali více věcí a navíc i několik desítek páru bot. Když mají lidé svoje balíčky, pomáháme jim je odnést domů, kde vždy zůstane na rozhovor. My místní jsme dělali překladatele. Jak řekl ředitel školy: "Angličané rozbijí led a my lovíme ryby." Tak to ve skutečnosti je. Začne konverzace, někdo ze studentů překládá a potom většinou zůstane rozhovor jenom mezi studentem a uprchlíky. Pravidelně jsem překládala dokonce i já - pozor - ze srbskiny do angličtiny a zpět.

Po těchto návštěvách nám zůstávají otevřené dveře pro další možnost přijet k tému lidem a přirozeným způsobem s nimi mluvit. Občas naváže někdo z nás s někým osobnější kontakt a naše návštěvy se takto stávají pravidelné. Byla jsem velice povzbuzená, když jsem jednou po našem programu přišla ke starší ženě a začala s ní mluvit. Jako první věc, kterou mi řekla, bylo, že dostala nový život. Byla velice otevřená. Chtěla se později sejít a číst si z Bible a mluvit o Bohu. Minulý pátek jsem u ní byla poprvé. Byla to spíše úvodní návštěva, ale bylo vidět, jak přijímá otevřeně každé slovo. Chtěla bych za ní občas chodit a pomoci jí v tom, jak má žít s Bohem dál. Později by bylo ideální, kdyby začala chodit do místní církve, protože nechci, aby se vázala pouze na mě.

Minulý čtvrtok jsme byli navštíviti uprchlíky ve městě Despotovo, kde jsem byla poprvé. Opět jsme se po rozdělení pomoci rozptýlili do davu lidí. Vždy se modlím, aby mi Pán poslal lidi, kteří budou mít otevřené srdce. Abych ne-

promarnila čas s někým, kdo si bude chtít jen popovídat o svých intelektuálních problémech nebo "porovnat naši a jeho víru". V Despotovo jsem se seznámila s jednou rodinou - s matkou a dcerou asi 10 letou. Chtěly si povídат o Bohu a o životě, který žijeme my. Naše návštěva byla velice krátká, tak jsme se domluvily, že za nimi přijedu. Chtěla bych pravděpodobně příští týden. Protože v této rodině je spousta dětí, které tehdy zůstaly doma, dostanu pro ně z KESu i nějaké věci navíc.

Citím, že potřebuji moudrost ve využívání času. Škola je dost náročná a začíná vyžadovat i více osobní přípravy. Navíc ani ne hodinu po skončení školy je už venku tma, škola je šestkrát týdně a v neděli chodím do shromáždění většinou ráno i odpoledne a alespoň malou měrou se zapojuji do života sboru. Je pro mě velkým pokušením zúčastňovat se všech akcí, co se dělají kolem, a když se k tomu připočítá občas nějaká návštěva navíc... Vidím, že ze všeho nejvíce potřebuji osobní čas pro chvíle s Bohem, kdy čerpám sílu a moudrost, v opačném případě hrozí, že "vnitřně vyhořím"...

Naše studentské soužití je fajn. Vidím, že mi Bůh nahradil spoustu věcí, které jsem opustila nebo musela nechat doma. I tady jsou často problémy, které se musí řešit na kolenu, ale učíme se. Několik studentů má za sebou pestrou minulost. Rvačky, tvrdé drogy, alkohol, nemorálnost. Někteří se dokonce občas poprali i s otcem. Říkají, že kdyby nepoznavali Boha, tak by možná už nežili. Věřím tomu, potože jejich kamarádi tak dopadli, nebo k tomu spějí. I dnes se možná někdy projeví něco ze starého života - myslím tím nepřiměřenou reakcí na nějakou situaci, ale přesto je vidět, že Bůh mění jejich životy každý den. Není lehké žít osam let nějak a potom te-

během jednoho roku, nebo ani to ne, změnit. Teď jsou tady, a po škole se chtějí vrátit mezi lidí, odkud vyšli, aby jim nabídli NADĚJI nového života....

Modlete se, prosím, za nás všechny i dále:

- za šíření evangelia v Jugoslávii,
- za Boží moudrost i vedení při práci s uprchlíky pro nás všechny,
- za nás studenty, naše studium, praxi i vzájemné soužití.
- za moje putování do Čech a zpět a vyřízení víza.

Prožíváme spolu se dvěma rodinami, které jsou tu také mezi studenty, trávení se zdravím jejich dětí. Celkem máme 4 malé děti od dvou do pěti let. Téměř neustále je některé z nich nemocné. V posledních dnech se vystupňovala nemoc malé Dolores a pro velice špatné výsledky krevních testů musela dnes do nemocnice. Modlete se, prosím, za ni, jejího mladšího bratra Stefana a hlavně jejich rodiče Mirka a Gízela, pro které je tento dlouhotrvající stav skutečným břemenem. Další dvě děti z druhé rodiny, Staňo a Stanislava, jsou tento týden docela v pořádku.

Karolina Lisacová

Sestra Karolina Lisacová z Nejdka u Karlových Var odjela 2.10.1998 do Báčského Petrovce na biblickou školu v KES (Kresťanské evangeliizačné stredisko). O svých pohnutkách k tomuto kroku napsala foto:
... odcházím na misi do bývalé Jugoslávie. O tomto kroku jsem poprvé začala přemýšlet před 3,5 lety. Tehdy mě osobně zasáhlo to, že v Jugoslávii (tenkrát ještě během války) žijí lidé, kteří nikdy neslyšeli zvěst evangelia - zprávu o tom, že Bůh nabízí ve svém synu Ježíši Kristu smíření hříchů pro každého člověka. V té době jsem se modlila za to, aby Bůh dal do této země misionáře. Ne ale

jenom lidí, kteří přijdou, řeknou evangelium, případně naváží pář osobních kontaktů s lidmi a zase odejdou, ale misionáře, kteří zde zůstanou delší dobu, budou žít v místních podmírkách a tím získají přátelství a důvěru lidí, kterým přinášejí naději. Dostala jsem odpověď, kterou jsem vůbec nečekala, a to, že bych mohla jít já. Protože jsem o této cestě nikdy neuvažovala, měla jsem velké obavy, protože mi to připadal jako příliš velký úkol, na který nemám. Dostala jsem od Pána potvrzení toho, že na to opravdu nemám, ale že na to má On, protože "působením mocí mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit" (Ef 3,20). Tento verš mě uklidnil a posílil...

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se za mě modlí, a také za všechny dary a finanční podporu. Prosím vás, abyste se za mě modlili i dále... Není pro mě snadné odejít od rodiny a od mých přátel, a i když vím, že Pán dá nová přátelství, trochu se obávám chvíle, kdy třeba zůstanu sama...

Naše modlitby potřebuji i ostatní pracovníci v bývalé Jugoslávii. Přeji vám i sobě sílu a vytrvalost ve všech skutečnostech, které pro nás Pán připravil.

Pro doplnění informací uvádíme ještě adresu do Jugoslávie i kontaktní adresu doma a bankovní spojení pro ty, jimž Pán církve klade na srdce, že mají tuto práci mezi lidmi v Jugoslávii podpořit:

Karolina Lisacová, KES, Kollárova 17, pp 9, YU-21470 Bački Petrovac,

karol@kes.org.yu

V ČR: Jana Jirušová, Okružní 1171, 362 22 Nejdek, nebo přes internet: lada.mikes@post.cz

Bankovní spojení: Komerční banka, číslo účtu: 19-6932170277/0100 variab.-symbol: 100.

CIRKEV A MISIA

(Výňatky z knihy D.Herma "Gemeinde und Mission", prel. Ján Číž)

Povolanie - vedenie - služba - podpora

Slovo volať alebo povolať sa v Novom Zákone používa aj vo všeobecnom zmysle ako pozvanie ku spaseniu. Boh volá skrze evanjelium a službu zboru ľudí ku spaseniu (1K 1,9). Zbor (ekklésia) je skupina vyvolaných a v tomto zmysle sú všetky údy tela Kristovho "povolaní".

V Novom Zákone je známe povolanie jednotlivcov vo vnútri zboru k zvláštnej službe. Medzi týchto patria apoštoli ako aj iní, napr. diakoni (Sk 6) ako aj Silas a Timoteus (Sk 15 a 16). Každý veriaci totiž ako úd tela Kristovho dostal zvláštny dar a je povolaný k službe. Predsa Boh si to tak vyhradil poveriť zvláštnou službou k tomu obdarovaných jednotlivcov z kruhu veriacich.

Na troch krátkych prípadoch sa pokúsime ukázať, ako sa uskutočňovalo povolanie v Novom Zákone:

1. Šimon Peter - povolaný bezprostredne Pánom Ježišom

Šimona priviedol k Ježišovi jeho brat Andrej, ale to rozhodujúce v jeho živote sa udialo v bezprostrednom stretnutí s Pánom skrze Jeho priamu reč, napr. Ján 1,41-43: *Ty si Šimon...* (Mk 1,17; L 5 atd.). Tak prebieha aj rozhovor po vzkriesení u Jána 21,15, v ktorom dostal Peter od Pána potvrdenie svojho apoštolského úradu. Zvlášť v Skutkoch 10 prijal Peter znova priame slovo od Pána, ktoré poslušne vykonal tým, že sa vydal na cestu do domu pohana Kornélia.

Prirodene z tohto príbehu sú jasné dve veci: Môžeme určite povedať, že

tak, ako priamo konal a hovoril Pán Ježiš s učeníkmi, je tento spôsob povolania a vedenia neopakovateľný. Okrem toho sa sotva dá v Petrovom živote rozlišiť, čo je povolanie ku spaseniu, k službe alebo vedenie k službe. Čažko môžeme povolanie učeníkov k službe použiť ako model pre súčasnosť.

2. Apoštol Pavel - bezprostredné a sprostredkovane povolanie a vedenie

Podľa vlastného svedectva mal Pavel zvlášť dramatickú skúsenosť povolania (Sk 9), ktorá podľa Skutkov 26,14-20 súvisí s jeho obrátením sa pred Damaškom. Jeho "áno" na toto povolanie bolo skôr, ako sa sám, bez opytania iných, rozhodol ísiť do Arábie (Ga 1,16-17). Táto skutočnosť je žiaľ často citovaná na ospravedlnenie celkom individuálneho povolania. Nepamäta sa pritom, že tu nejde o vlastné povolanie, ale o celkom osobné vedenie do tichosti!

Povolanie a vedenie apoštola k službe v Antiochii nasledovalo jednoduchým spôsobom skrze Barnabáša (Sk 11,22-36).

nené povolanie apoštola a jeho spolupracovníkov.

3. Povolanie Timoteja

Ako sa dozvedáme zo Skutkov 16,3, Timotejova služba začína tým, že *toho chcel Pavel, aby išiel s ním*. Nedozvime sa, či mal predtým nejakú skúsenosť z povolania alebo len to, že v zboroch v Lystre a Ikoniu mal dobré svedectvo. V tejto súvislosti pokladám za dôležité, že v 1Tm 4,14 sa hovorí o skladaní rúk starších a v 2Tm 1,6 o zložení rúk samotného Pavla. V oboch prípadoch pripomína Pavel svojmu mladému spolupracovníkovi dary, ktoré sú mu tým zverené pre službu, aby sa v nej osvedčil. Hoci v priebehu svojej ďalšej služby sa Timotej neodvoláva na skúsenosť povolania, ako to robil Pavel, predsa ani vo veľkom zbere v Efeze nepochybovali o jeho povolaní a duchovnej autorite. Nanajvýš sa poukazovalo na jeho mladosť (1Tm 4,12).

Zhrnieť:

1. Povolanie je vždy povolánim ku spaseniu v Pánovi Ježišovi Kristovi a do spoločenstva v zbere, a je súčasne povolánim k službe a spolupráci na základe darov, ktoré dáva Svätý Duch.

2. Ani v Starom, ani v Novom Zákone nie je "schéma" povolania. Boh povoláva na rôzny spôsob, ktorý odpovedá mentalite a situácii človeka a zberu. Osobné povolania sú možné tak na základe Nového Zákona, ako aj skúseností z dejín misie a zborov.

3. Povolanie podľa Nového Zákona je vždy povolánim k určitej službe podľa obdarovania (1K 12; R 12; Ef 4) a nie tak veľmi do určitej zeme alebo na určité miesto. Pokladám to za dôležité, lebo táto skutočnosť uľahčovala apoštolovi Pavlovi situáciu v Malej Ázii (Sk 16, 6-10), aby prijal korektúry Svätého Ducha v pohľade na svoje plány. Boh určite povoláva aj do konkrétnej zeme a

na konkrétné miesto. Vo všeobecnosti je dôležité rozlíšiť medzi povolením a vedením.

4. Nutné je pritom potvrdenie povolenia staršími zboru alebo krúžkom skúsených kresťanov, ktorí v tomto zmysle zastupujú zodpovednosť. V menovanom vyslaní koná zbor ako nástroj Svätého Ducha a potvrdzuje tým toto prevzatie do služby Božieho povolania a vedenia.

5. Informácia o potrebách a nedostatkoch konkrétnego národa alebo oblasti, ako napr. slová Makedónca: *Prejdi a pomôž nám, neboli pre apoštola a jeho spolupracovníkov povolením, ale ďalším vedením* Božím do služby v novej geografickej oblasti.

Tak môžu byť konkrétné potreby a chýbajúce osoby pomocou, aby sme poznali Božiu vôľu, nie sú však odôvodnením povolania. Keď je žatva veľká, máme sa modliť za spolupracovníkov (Mt 9,36-38), ale Boh sám robi z tých, ktorí sa modlia, takých, ktorí sa nechajú poslat' (Mt 10,1-5).

Misia "Bratských zborov" - Anthony Norris Groves (1795-1853)

Anthony Norris Groves sa už v mladosti zamestnával myšlienkov stat' sa misionárom. Po obrátení plánoval koniečne výcestovať s "Church Missionary Society", lebo bol presvedčený anglikán. V tom čase však s tým nesúhlasila jeho manželka, preto sa odchod oneskoril. Vtedy prežil na základe Písma radikálnu premenu svojho duchovného presvedčenia aj v ohľade svojej nasledujúcej misijnnej služby. To ho viedlo k tomu, že výcestoval do Bagdadu bez misijnnej spoločnosti, sprevádzaný len niekolkými bratmi a sestrami, kde pracoval až do roku 1833. Jeho ďalšia činnosť smerovala do Indie, kde smel vykonať mnohé nápomocné služby a služby ukazujúce

smer, zvlášť medzi misionármi. Počas jeho nadvážujúcej služby v Južnej Indii ho Boh predovšetkým použil na výchovu domorodého evanjelistu Johanna Christiana Aroolappena (1810-1867), ktorého potom použil Boh k mnohérnu prebudeniu a založeniu zborov v Južnej Indii.

Groves bol predovšetkým "misijný mysliteľ", a v tomto zmysle aj "predčasne narodený" (H. Rowdon: *The Origins of the Brethren*, s. 199). "Spoznal vtedy slabosti protestantského misijného hnutia... pritom sa pevnne držal toho, že misionári podľa Písma majú

- výstup ako poslovia zborov,
- konať to s podporou jedného alebo dvoch zborov, prípadne aj bez podpory,
- byť pripravený dôverovať Bohu alebo si na svoje živobytie zarobiť.

Takáto služba sa má konať v dobrom vzťahu slobody pre misionára a v určitej mieri pod kontrolou zborov vo vlasti. Takáto služba posilňuje vzájomnosť medzi misionárom a zborom a vychováva duchovne kvalifikovaných misionárov. Zbory vo vlasti sú povzbudené k dávaniu a môžu sa vlastne vyslať viac misionárov." Groves sa už vtedy spoliehal na názor, že misionár sa musí identifikovať s ľuďmi, ktorým slúži. Vyžadoval od misionárov jednoduchý životný štýl... a videl nutnosť, že Indiu musia evanjelizovať indickí evanjelisti. A Boh ho použil, aby túto myšlienku aj uskutočnil, hlavne prostredníctvom Johanna Christiana Aroolappena."

"Súčasne videl Groves svoju úlohu v tom, aby viedol misionárov (z rôznych misijných spoločností v Indii) k spolupráci a spoluúčasti." (H. Rowdon: *The Origins of the Brethren*, s. 200)

Anthony Norris Groves zhrnul svoje myšlienky veľmi názorne vo svojich "Pamätiach" a v roku 1853 vydal prvý misijný časopis bratského hnutia "The Missionary Reporter" (Misijný spravo-

daj). V nasledujúcom období sa mnohí bratia a sestry riadili týmto princípom. Modlitebne a finančne podporovaní z bratských zborov vyšli do skoro všetkých štátov sveta. Časom sa vytvorili centrá, ako napr. "Echoes of Service" v Bath (Angl.) alebo "Fields" pripadne "Christian Missions in Many Lands" (USA), kde sú bratia s krúžkom spolupracovníkov nápomocní vychádzajúcim misionárom a "domácim zborom" pri príprave výcestovania. Ďalej plnia mnohé úlohy pri prevodoch peňazí, zvestovani a pastierskej službe, zbieraní a vydávaní misijných správ, sami sa informujú návštěvami na misijných poliach, organizujú misijné konferencie.

Nie vždy tito misionári ideálne spolupracovali s A. N. Grovesom, ktorý opäť a opäť zdôrazňoval spoluúčasť a spoluprácu miestneho zboru vo vlasti, jednoduchý životný štýl, identifikáciu s mestným obyvateľstvom a včasného výchovu "centralizmom" - v správnej spolupráci a dohovore. To znova viedlo k veľmi rozdielnej finančnej podpore - sotva ako výrazu pravej spoluúčasti - ved' Pavol hovorí - aby aj ich hojnosť bola na pomoc vášmu nedostatku, aby bola rovnosť" (5K 8,14-15). Tiež veľmi málo došlo k priamym kontaktom medzi zbormi na misijnom poli a vo vlasti. Predsa sa ale Bohu zaľúbilo, aby sa skrže týchto misionárov pomerne rýchlo založili domáce samostatné zby. Tieto zby veriacich sa stali aktívnymi misijné i diakonsky.

Zby ako "nástroj vyslania"

Tento vývoj a príklady nastojujú otázku, ako sa to stáva a ako sa to môže stať, že si zby uvedomia svoju zodpovednosť v misii. Je to suverénne Božie konanie? Alebo je to niečo, čo sa môže naplánovať? Keď sa pozérame do Skut-

kov apoštolov a máme pred sebou príklady z dejín misie, objavíme, že boli splnené veľmi podobné podmienky a zby prežili v tejto veci podobné Božie vedenie. V neposlednom rade musíme konštatovať, že išlo o zby, ktoré boli zborom veriacich (znovuzrodených), alebo - v situáciach tzv. ľudových cirkví - o biblické alebo domáce skupiny ľudí, ktorí mali osobnú skúsenosť spasenia v Pánovi Ježišovi a ako zby alebo obecenstvá boli pripravené konáť Božiu vôle. Božia vôle je nám zjavená v Jeho slove. Učenie a vyučovanie z neho je nutné nielen na upreťovanie veriacich a zborov, ale tiež nato, aby sa všetci učili žiť podľa Jeho vôle. To sa diaľo v prvom zbere v Jeruzaleme, v Samárii (Sk 8, 25), v Antiochii (Sk 11,26) a tam, kde Pavel založil zby. K tomuto vyučovaniu a príprave k službe v zmysle Ef 4,12 patria tiež informácie o Božom pôsobení v našich dňoch a výzvy, v ktorých zbor vidi seba.

"Pod zodpovedným vyučovaním evanjelistov, pastierov a učiteľov sú svätí pripravení k dielu služby, ktorou sa celé telo buduje v Jeruzaleme, celom Judske, v Samárii a až do poslednej končiny zeme (Ef 4,11; Sk 1,8). Evanjelisti, pastieri a učitelia zboru, teda dnes pastori, starší a vedúci bratia v zbere, alebo kto ešte ďalej buduje zbor Pána Ježiša, robi to zodpovedne podľa Božieho plánu len vtedy, keď nevylučuje svetovú misiu. Ich cieľ musí byť, aby prebúdzali poznanie o celom tele Kristovom celosvetovo v zboroch a tým ich zodpovednosť za misiu.

Zbor sa vycvičí v práci zvestovania evanjelia pred dverami domu, alebo kde môže vždy slúžiť - v evanjelizácii alebo v misijnom nasadení. Tým sa učí poznávať misionársku existenciu a život misionára. Učí sa vidieť žatvu a žatevné práce a tým aj nedostatok pracovníkov

žatvy. Tak zakúša nutnosť modlitby za žencov na vlastnom tele a cvičí sa v modlitbe a obetovaní... Starší sa stárajú o to, aby uhol pohľadu zboru obsiahol celý svet tým, že vyučujú a informujú zbor o behu evanjelia v celom svete." (Jochen Müller v: "Die Verantwortung der Gemeinde für die Weltmission", Idea-Dokumentation Nr.5/86, S.7)

Na základe mnohých skúseností sa mi zdá dôležitým, aby sa v tejto súvislosti vyjasnili nasledujúce predpoklady, prípadne otázky:

- istota staršovstva a zboru, že tu ide o Božie poverenie;
- vedomie, že tým zbor preberá veľkú duchovnú a materiálnu zodpovednosť pred Bohom aj pred ľuďmi (k tomu patria náležité informácie o nárokoch služby, finančných potrebách misionára atď.);
- očakávania, na ktorých zbor vo vzťahu k misionárovi trvá v pohľade na toto misijné spoločenstvo, napr. ako sa bude dochádzať k spoločným rozhodnutiam, aký je veľký voľný priestor, ktorý si nazvájom poskytnú;
- spolupráca vo vlasti, ako napr. s nejakým misijným domom alebo misijným spoločenstvom a spolupráca na misijnom poli v "misionárskom spoločenstve" alebo s domorodými zborom;
- stanovenie cieľa služby a s tým spojené presvedčenia v pohľade na zvestovanie, diakoniu, budovanie zboru, atď.

Keď sa tieto otázky objasnia, rastie báza dôvery, ktorá je dôležitejšia ako ústne alebo písomné dohody a bez ktorej nie je možná spoločná práca. Toto pracovné spoločenstvo nachádza potom zvlášť silný výraz vo vyslaní, ktoré možno usporiadať veľmi rozmanito, kde sa môže použiť **skladanie rúk** ako výraz dôvery a obecenstva podľa novozákoného predobrazu (Sk 13,3). Určite môže Boh vypočuť modlitby aj

bez skladania rúk. Takéto konanie nie je "zárukou" vo vzťahu k budúcej službe misionára. Predsa však je dobre aj v tejto otázke nasledovať vzor Nového Zákona (Sk 6,3; 13,3; 1Tm 4,14). Aj dnes sa dá uskutočniť to, čo sa oznamuje v Sk 13,1-3. Cirkev sa stáva nástrojom vyslania - prostredníctvom Svätého Ducha.

Ako ale dochádza v našich zboroch k takému povolaniu a vedeniu?

Predpokladom je, ako sme sa o tom práve vyšie zmienili, odpovedajúce kázanie a vyučovanie. Súčasne musia zodpovedni v zbere veriť a očakávať, že Boh chce konáť nielen na zvláštnych konferenciach a podujatiach, ale aj v ich strede.

Môžem to potvrdiť na základe osobnej skúsenosti. Dokiaľ som žil v niekdajšej NDR a popri zamestnaní spolupracoval v mládeži a iných službách v zbere, Boh mi celkom osobne hovoril, aby som slúžil po celý čas Jemu, pokiaľ je to možné. V tom istom čase ma prosil jeden zodpovedný brat v zbere, ktorému som zvlášť dôveroval, o rozhovor. Povedal mi, že má dojem, že nemám celý svoj život stráviť v zamestnaní, ale že má Boh pre mňa inú úlohu. Mám si túto otázku ešte raz väžne postaviť. Pre mňa to bolo vtedy celkom rozehrujúce, že som v mojej osobnej skúsenosti povolania nebola nechaný na seba, ale som dostal povzbudenie a potvrdenie od skúseného brata, ktorý sa odvážil ma osloviť súčasný Svätým Duchom.

Takýto "hrdinský čin" je pravdepodobne spomalujúcim prahom, ktorý zabraňuje tomu, aby sme v našich zboroch zakúšali viac povolení podľa novozákoného vzoru, a nie len izolovaná osobná skúsenosť. Ale sú určite aj iné príčiny, ako napr.:

- ešte stále panujúca mienka, že povola-

nie má byť len celkom osobná vec medzi Bohom a povolaným
- starší nepoznajú dostatočne údy zboru ako aj ich dary, skúsenosti a hranice, aby mohli poradiť
- často chýbajú aj poznatky o misijnnej oblasti, aké sú tam možnosti a potreby, aby mohli byť mladí krestanía oslovení.

Mnohé vedenia zborov sú spokojné, keď úlohy prevezmú misijné spoločnosti a reagujú až vtedy, keď sú požiadane údom zboru, misijným domom alebo misijnou spoločnosťou.

prel. Ján Čiž

NERMUTIŽ SE SRDCE VAŠE! &

Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte... (J 14,1)

Pán Ježiš opouští své učedníky v situaci, kterou nedovedou pochopit. Jejich psychický stav je zcela cizí myšlení, cítění, přání a vůli jejich Pána.

ON SÁM je nyní SYNEM ČLOVĚKA, a přitom zůstává navěky BOŽÍM SYNEM. Kdo jiný může rozumět srdcím učedníků a zároveň dokonale znát SRDCE OTCOVO jako jeho milovaný Syn, v němž se Otci "dobře zalíbilo"? Proč je chce právě teď opustit? Proč zarmucuje jejich srdce, když je tak dobře zná? Ale - Čí SRDCE je teď zarmoucenější? Lidské nebo Boží?

Jen Pán Ježiš Kristus nám zjevuje svou Boží víru, kterou nám přišel dát od svého Otce (J 14,1; Mk 11,22; J 11,25). Ve svém srdci prožívá "smutek své duše až k smrti" a "zkormoucení svého ducha" pro svého zrádce - "syna zatraceného", kterého nemohl zachovat od zlého a přitom sebe samého posvětit za Otce v pravdě" (J 13,21; 17,9-12.18-26). Proto ten jeho zázrak lásky, ve kterém umývá nohy svým učedníkům,

aby mohli mit s Petrem díl s Božím Synem - Synem člověka... s výjimkou Jidáše (světlonoše?), kterému právě tak s láskou posloužil? (J 5,22; J 12,31; J 16,11).

Ale dost již na zármutku Ježišova srdce! Náš Pán si nepřeje, aby se jeho učedníci (a tedy i my) rmoutili! Odmitá Petrovu nabídku, že za něj položí svou duši (zná totiž jeho duši mnohem lépe než sám Petr, právě tak zná i naši duši lépe než my sami). Kolik znamení požadoval Šimon, syn Jonášův, v "temnotě svých tří dnů a nocí v útrobách velké ryby" či "srdce země". Pán znal zahanbení Kananejské ženy, která volala s vírou, naději i láskou. Znal smýšlení lidí, kteří si po uzdravení dábilem poselých přáli, aby nechal jejich vepře na pokoj! Jakou tělesností našeho myšlení, cítění a snažení pro nás ve 13. kapitole Jana trpěl náš Pán, aby se nermoutilo "naše srdce", když měl vysvětlit, proč Šimon Petr nemůže "nyní jít za ním", ale že půjde (či půjdeme i my) potom?

Dokázali Petr, Jakub a Jan "věřit", tzn. slyšet, rozumět, chápát a poslouchat Boží slovo, které slyšeli na hoře proměnění? Tam promluvil sám nebeský Otec k nám všem, svým Božím dětem:

*Tentot' jest ten můj milý Syn,
v němž se mi dobře zalíbilo,
toho poslouchejte!*

To jsme my, věříci tou naši lidskou vírou, přece slyšeli, a přece "s velikou bázni padáme na své tváře", "bojíme se velmi". Ale přeje si Boží láska zarmoucená srdce svých milovaných učedníků? Copak nevidíme to znamení Jonáše proroka pro "pokolení zlé a cizoložné", přinášející i nám blahodárné požehnání pokání obyvatelů Ninive? (Jo 3,10; 4, 11). Chápeme ten večer, právě večer šel Pán Ježiš z chrámu, z nějž lidé učinili "peleš lotrovskou" a následující ráno, když se s ním vraceli zpět a "uzřeli

ten fík uschlý z kořene"? A připomeňme si ještě "apoštola Petra" (Mt 16) - "Šimona, syna Jonášova (v.15-20.21-28). Což nevidíme rozdíl, kdy Pán povolává, kdy se proměnuje a kdy nastává proměnování učedníků (církve)? (Mt 17,5-8.9; L 9,23-27.28-36).

Jak dokonalá je příprava Božího Syna, abychom my byli syny člověka (L 9, 1.20.27.28.32-36; J 13,37.38; J 21,22). A jak dokonalá je nyní příprava Syna člověka pro naše synovství Boží, když opouští své učedníky, "aby jim připravil místo v domě svého Otce"? Zde je jasný důvod pro odchod jejich Pána, ale též pro blažené ujištění o jeho příchodu pro ty své, nade vše milované jeho Otcem, pro své tak draze vykoupené bratry, aby je vzal do nebeského domova. (Ř 8,29-35).

Nyní zřetelně vystupuje tragedie "uschlého fíku" - rouhání Duchu svatému samozvaných vůdců Izraele: "Hoden jest smrti!" V kontrastu k tragedii NEVĚRY Izraele odpovídá Syn člověka a pravý Boží Syn: "Mějte VIRU BOŽÍ!" Odvolává se na slova, která tak jasné zazněla z Otcových úst na hoře proměnění "naši poslušnosti Boží vůle". Náš drahý Pán a Spasitel se odvolává na svého Otce, jehož je On sám dokonale poslušný - až do smrti a to smrti kříže! (Fp 2,8).

V podstatě jde o naše a ne již o jeho zarmoucené srdce. Adresuje nám své nejvzácnější přání Božího pokoje, který převyšuje všeliký lidský rozum a nepokoj srdce, Boží naděje, která nikdy nikoho nezahanbuje, a Boží radosti společné pravdy lásky Boží, která je výhradně vždycky v Pánu!!! (Fp 4,4-7)

Takhle dokáže potěšit srdce svých učedníků jen Pán Ježiš. Důsledně nás odkazuje na víru ve svého Otce, aby chom poslouchali jeho milého Syna,

v němž se MU tak dobře zalíbilo. To si přeje ON - jako naši víru v Boha a takto očekává i naši víru v něj. (J 14,1 "...i ve mne věřte..."). Jak to může jeho milující srdce vysvětlit nám milovaným lépe, než v J 14,1 - Tomášovi a ve v.15 Filipovi a nám všem ve verších 16-31. Poznáváme, že milujeme Jej - OTCE a jak nám přikázal Otec - tak činíme v synovské poslušnosti. Vstaňme tedy... a pojďme odtud (J 14,26-30) do jeho krásné vinice, (popsané v Jan 15,3-27).

Dr. Karel Kořinek

Pozn. redakce: Bratr Kořinek stál u zrodu tohoto časopisu v r. 1969 a byl jeho prvním dlouholetým odpovědným redaktorem.

Všetky zmysly do služby Bohu a ľuďom

Pod slovom evanjelizácia často pochádza z úzkeho profilu rozumieme: objednať veľkú verejnú miestnosť, zabezpečiť účasť, pozvať dobrého kazateľa a tešiť sa z toho, ako veľa sme urobili. Je to potrebné, ale urobiť len to je naozaj málo. Misia je dlhodobá duchovná práca. Jednorázová evanjelizácia - krátkodobá duchovná úderná činnosť. Tieto dve činnosti majú efekt - zachraňovať hriešníkov od večného záhyntia. V prvom rade je potrebné mať misijnoevangelizačného ducha. Priviesť jedného človeka k Pánovi Ježišovi, aj to je evanjelizácia. Ak to robi každý kresťan vo svojom okoli, je to súčasť misijného čaženia.

Každý kresťan je "kazateľom" - zvestovateľom. Má zavčasu rozosievať dobré semeno Božieho slova vo svojom dome a blízkom okolí - dečom, dospe-

lým, starcom. Je to práca namáhavá, ale investícia má vysokú návratnosť.

Z biblického pohľadu práca jednotlivcov sa má konať v kolektíve celej Cirkvi. Keď izraelský národ bojoval s Amalechom, bojoval Jozua a ľud, ale Mojžiš mal zdvihnuté ruky a Áron s Húrom ho podopierali. Nikto sa "neulieval" a Izrael víťazil.

Keď hodnotíme čas od nášho znovuzrodenia, s ľútosťou konštatujeme, že na misijnom poli sme urobili málo. Pán nás vyzýva - pozdvihnite svoje oči a podívajte sa na krajinu, že už sa belejú, len ich žať (J 4,33). Je Mu ľúto, že do žatvy sa hlásí tak málo robotníkov: Žatvy je mnoho, ale robotníkov málo. Preto prosťte Pána žatvy, aby vypudil robotníkov do svojej žatvy (L 10,2). Evanjelizácia bola pre Pána Ježiša prvoradou úlohou. Chce, aby sme do tejto práce aj my zapojili všetky naše zmysly, celú bytosť.

Zrak: Na čo zameriam svoj pohľad hned ráno alebo na začiatku roka? Skúsenosťou Dávida bolo: Pozdvihujem svoje oči k horám, odkiaľ prichádza moja pomoc. Moja pomoc je od Hosподina, ktorý učinil nebesia i zem (Ž 121, 1-2). Tak to má byť aj pri nás. Hľa, ako oči sluhov na ruku ich pánov, tak hľadia naše oči na Hospodina, nášho Boha. Zamerajme naše oči na Boha, Jeho pokyny a na akútne duchovné potrebu ľudu okolo nás.

Sluch: Naše uši majú byť pripravené zavčas rána počúvať signály zhora od Boha. Modlitbou upozorňujeme na seba - Pán Boh počúva a odpovedá najmä prostredníctvom Biblie. Zvlášť počúva modlitby pokropené slzami. Otvárajme uši pre Jeho hlas!

Čuch: Prorok Izaiáš hovorí o Božom služobníkovi: Ako voníavá obeť mu bude voňať bázeň Hosподinova (Iz 11,3). Učme sa od Pána Ježiša voňať Božiu bázeň, v nej potom aj my budeme šíriť

okolo seba prijemnú vôňu Kristovej lásky (2K 2,15). Bázeň pred Bohom je v misijnej práci obzvlášť potrebná.

Chut: Máme chuť činiť Božiu vôľu? Pánu Ježišovi chutila ako dobrý pokrm: *Mojím pokmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal* (J 4,34). A prorok hovorí: *Z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa* (Iz 53,11). Je nám chutnou námaha v Božom diele?

Hmat: Misia potrebuje ruky, ktoré vedia rozdávať i pohladit. Čo dobré dosťaneme od Pána Boha pre nás, to máme šíriť ďalej. A ako vnímame vo chvíľach stíšenia Božie pohladenie (keď sme v pravý čas na pravom mieste s pravou ochotou), tak máme aj my preukázať lásku Kristovu ľudom.

Impulz k práci dáva viera. Ak máš v srdci vložené Božie slovo, tak choď a zvestuj - začni celkom blízko, vo svojom bezprostrednom okoli, vo svojej rodine. Využívaj všetky svoje zmysly k šíreniu tej radostnej zvesti aj v tomto roku. Nezabúdaj na modlitby. Nuž, šťastnú cestu za hynúcimi dušami!

Pavol Kulačík (upr. red.)

REDAKČNÍ

Oznamujeme, že nosným tématom pro 2. číslo je OD POZNÁNÍ PÍSMA K VÍTEZNÉMU ŽIVOTU. To je zároveň téma ostravské konference o Velikonocích ve dnech 2.-4.4.1999 v Domě kultury Vítkovice. Text k tomuto tématu je v 2Tm 3,15 - 4,8. Pro 3. číslo bude nosným tématem text k Celoslovenskému bratskému zídeniu v Prievidzi. Redakční uzávěrka 2. čísla je 5. 4. Později došlé příspěvky nemohou být již do čísla zařazeny! Děkujeme za pochopení.

Vaše redakce

Mesiáš a tretí chrám

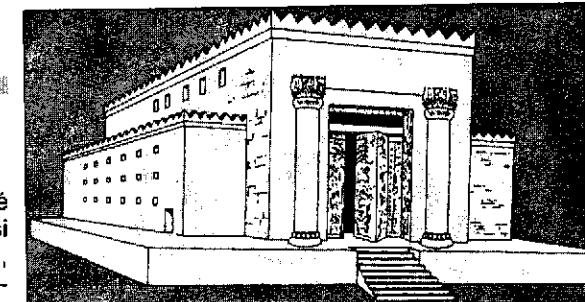
(Na obrázku rekonstrukce Šalomounova chrámu)

Dožili jsme se doby, o které jenom mlhavě přemýšleli naši otcové. Mnozí z nich byli jisti, že Církev se nedožije výstavby třetího Božího chrámu v Jeruzalémě. Ale my nyní pozorujeme přípravy Židů na výstavbu chrámu a tento záměr má dokonce důsledky na politické dění ve světě. Proto si kladerme otázku: Může se Církev dožít toho, že v Jeruzalémě bude postaven chrám? Co se pak stane s tímto chrámem, vejde do něho Pán Ježiš při svém druhém příchodu v slávě na zem, nebo před Jeho příchodem buď zbourán a až za Jeho vlády v tisíciletém království bude postaven čtvrtý chrám, ten, který viděl Ezechiel?

Na tyto otázky biblisti dávají různé odpovědi. Zamysleme se proto nad tím, co nám k těmto otázkám říká Boží slovo.

1) Začneme slovy Pána Ježiše: "Protož, když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Danieleho proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj...) (Mt 24,15) Z dalších slov Pána Ježiše rozumíme, že "ohavnost zpuštění" je spojena se "svatým místem" v době velikého soužení, kdy Židé z Judska mají utikat na hory. Bude se odehrávat podobná situace jako před vpádem babylonské armády do Jeruzaléma a zničení Šalomounova chrámu, nebo jako když římská armáda obklíčila Jeruzalém a zničila druhý chrám.

2) Co znamená "ohavnost zpuštění" nebo podle jiných překladů "znesvěcující

ohavnost"? Daniel psal o ní (9,27) v souvislosti s antikristem, který "vnutí svou smlouvu mnohým v jednom týdnu a v polovině toho týdne zastaví obětní hod i oběť přídavnou. Hle, pustošitel na křídlech ohyzdné modly, než se naplní čas a na pustošitele bude vylito rozhodnutí." (EP) Protože události tohoto "posledního týdne" jsou popsány v knize Zjevení, tam také nacházíme zmínku o obrazu šelmy, který promluví (Zj 13, 14-15). Lidé, kteří se nebudou tomuto obrazu klanět, budou pobiti. Tato ohyzdná modla způsobí pustošení. Protože podle Daniele dochází k zastavení obětí, musí se to odehrávat v jeruzalémském chrámu. Neuděláme tedy chybu, když za "svaté místo" budeme považovat chrám.

3) Podobně o tom píše apoštol Pavel Tesalonickým: "...a zjeven bude ten člověk hřicha, syn zatracení. Protivíci a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, aneb čemu se děje Božská čest, tak že se v chrámu Božím jako Bůh posadí, počínaje sobě, jako by byl Bůh." (2Te 2,3-4) Ohavnost, která způsobí pustošení, bude postavena dříve, než se tento "člověk hřicha" ukáže jako nepřítel Boha a Božího lidu. Židé ho nejdříve přijmou. Když se pak odmítou klanět jeho obrazu, zruší smlouvu, zakáže oběti a bude se odehrávat něco podobného,

jako když Antiochos IV. Epifane přitáhl do Jeruzaléma a v chrámě postavil oltář pohanskému bohu.

E. Sauer v knize Triumf Ukřížovaného uvádí (na str. 117), že někteří vykladači Písma podle knihy Daniela 8,11 mluví nejen o zrušení obětní služby, ale také o zničení židovského chrámu antikristem.

4) V 11. kapitole knihy Zjevení je řec o měření Božího chrámu. Bratr H. Turkanik k tomu napsal: "Z Božího slova se dovídáme, že chrám bude postaven v Jeruzalémě v první polovině doby soužení. V souvislosti s novým chrámem Izrael bude zachovávat soboty i svátky a také bude dodržovat starozákonní systém krvavých a nekrvavých obětí."

Z těchto biblických míst tedy nabýváme poznání, že třetí jeruzalémský chrám bude postaven před příchodem Pána Ježíše. Zůstává však otázka: Bude tento chrám ve velkém soužení zbourán tak, jako tomu bylo u předchozích dvou chrámů? Odpověď hledejme ještě v prorockých knihách.

5) Nejdříve u proroka Zachariáše: "...přivede všecky národy vůkol, kteří budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému... V ten den chránilí bude Hospodin obyvatelů jeruzalémských... Nebo stane se v ten den, že shledám všecky národy, kteří přitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil... V ten den bude velké kvílení v Jeruzalémě... Nebo shromáždím všecky národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyto město, a domové zloupeni a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl města v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazen z města. Nebo Hospodin vytáhna, bude bojovat proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání... A rozdrojí se hora Olivetská napoly... I budete utíkat před údolím hor až k Azal... Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všecky národy, kteří by

bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v dérách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich." (Za 13-14 kap.)

6) Prorok Joel podobně napsal o tom (3,11-16), že se národy shromáždí proti Jeruzalému v údolí Jozafat, které je pak nazýváno údolím posekání. Má se za to, že jde o údolí Cedron (Kidron) mezi Olivovou horou a horou Mórija. Hospodin zde bude soudit národy, takže "ze Siona a z Jeruzaléma vydá hlas svůj" (v. 16).

V těchto prorockých slovech o velkém soužení jsme se dočetli, že Jeruzalém bude obklíčen, obyvatelé budou moci utíkat údolím, které vznikne rozpulením Olivové hory, do judské pouště. Zde je Pán Bůh ochrání (Zj 12,14-17). Jeruzalém nebude zcela zničen, zůstanou v něm lidé a také domy budou stát. O chrámu se nic neříká. Zůstane tedy nepoškozen, nebo bude zničen?

7) Nyní se zaměřme na to, co o chrámu v Jeruzalémě prorokoval Ezechiel.

Citujme si z knihy "Biblická škola pro každého", co je o chrámu podle vidění Ezechiele uvedeno.

»Ezechielova kniha je zjevením Hospodinovy slávy. Tato sláva je Hospodinova přítomnost. Hospodin chce, aby na této zemi existovalo svědectví jeho přítomnosti. K tomu si povolal izraelský národ, který měl být královským kněžstvem, aby sloužil v Hospodinově svatyni. V této svatyni chtěl Hospodin sám přebývat: Hospodinova přítomnost, šekina, Hospodinova sláva byla přítomna. Takový je význam chrámu.

Jak však může Hospodin přebývat uprostřed hřešícího národa? Chrám je proto zároveň místem oběti, které ukazuje na tu jedině plně platnou oběť na Golgotě. Jedině na základě této oběti

může Hospodin přebývat mezi svým lidem.

Kde se viditelně projevuje Hospodinova přítomnost, tam musí být viditelná i oběť. Tak tomu bylo ve stanu setkávání i v Salomounově chrámu. Pak Hospodinova sláva zmizela, odešla z chrámu, a chrám byl zničen.

Hospodinova sláva se viditelně opět vrátila do Zerubábelova chrámu v Ježíši Kristu, jehož sláva byla proto větší než sláva Salomounova chrámu, ale Izrael ji z chrámu i z města vypudil.

Avšak až Hospodin obnoví izraelský národ, až bude obnoven lid i země a očištěný lid bude přebývat v zemi, která bude jako zahrada, aby konečně naplnil své povolání: být královským kněžstvem na zemi, pak bude nutná obnova svatyně. Hospodin chce v Izraeli vítězit nad veškerým hřichem. Co zaslabil Izraeli, to se musí naplnit. Izrael musí být obnoven, aby se konečně stal živým svědectvím Hospodinovy slávy mezi národy.

Konečně mají zakoušet, že Hospodin je Pán. Proto je tedy v Izraeli nutná svatyně, a z tohoto důvodu do ní vstoupí Hospodinova sláva. "V jejich středu zřídím svou svatyni" (Ez 37,26).

Boží soud postihl lid, království, zemi, město i svatyni a kněžství. Obnova musí všechno obsáhnout stejným způsobem: lid, zemi, království - ale i svatyni a kněžství. Jako soud viditelně, hmotně ničil - tak musí být i obnova viditelná a hmotná.

Tisícileté království je dobou viditelné obnovy Izraele. Vývrcholením této obnovy však je, že Hospodinova sláva musí opět vstoupit do Jeruzaléma. Čím by jinak byla obnova? Hospodinova sláva však potřebuje dům - svatyni. V tisíciletém království proto musí stát chrám.

Má-li však Hospodinova sláva přebývat uprostřed lidu, ve kterém je ještě

hřich, i když se obrátil k Hospodinu, musí tu být viditelná připomínka základu vykoupení, Beránkovy krve, a to je oběť.

"Tak jedinou oběti navždy přivedi k dokonalosti ty, které posvěcuje." (Žd 10,14). Neexistuje žádné opakování oběti, která stačí jednou provždy, ale existuje stálé připomínání oběti Ježíše Krista jako základu našeho vykoupení.

Proto musí uprostřed obnoveného, nového, sjednoceného izraelského a židovského národa stát chrám jako místo svatyně, k ustavičnému připomínání základu vykoupení skrze Ježíše Krista.

Ezechielův obraz chrámu tisíciletého království je naprostě realistický a praktický - jedná se o pozemská měřítka a viditelnou hmotu. I když nám dnes mnohé míry a tvary nejsou zcela jasné, je jisté, že Hospodin pro stavbu chrámu v budoucnosti povolá mistry a naplní je svým Duchem. My máme pouze model, jako kdysi Mojžíš a David viděli model starých svatyní, ale mistři, kteří by postavili chrám, ještě chybějí.

Toto všechno je však pouze příprava k ohromnému zážitku Izraele: Hospodinova sláva se vrátí! Mesiáš, Král a Velekněz opět přijde! Je tu Pánův návrat. Přichází, aby přebýval na zemi. Je přitomen v zahaleném zjevení (kap. 43,1-7). Prochází východní branou, zlatou branou, která od té doby zůstane uzavřena. Dům je svatyní Velekněze a trůnem Krále (43,7).

Hospodinova sláva vypadá tak, jak ji prorok předtím viděl na nebi - je to Hospodin, Vykupitel, Mesiáš, který se vrátil k svému lidu. Naplnil dům a je nyní naplněný svícnou, stolu předkládání, kadidlového oltáře a schrány smlouvy se slitovnicí.«

Jestli tedy Pán Ježíš jako Mesiáš má vejít východní branou do chrámu, pak chrám musí již stát! Bude to třetí nebo čtvrtý chrám?

Závěr:

Z toho, co jsme si zde uvedli, můžeme udělat toto shrnutí:
a) Třetí jeruzalémský chrám bude zřejmě postaven v době míru před příchodem Pána Ježíše na tučnou zem.
b) Zda tento chrám bude zničen v době velikého soužení, není zcela jasné.
c) V tisíciletém království bude chrám, v němž bude přebývat sláva Hospodinova. Bude to zcela nový (čtvrtý) chrám?
d) Církev není viditelným zjevením Hospodinovy slávy, spočívá na ní neviditelný Duch slávy, a její svatyně je v nebi, není vytvořena lidskýma rukama - velekněz Nové smlouvy tam nabízí svoji krev za vykoupené stádce. Církev nemá nic společného s pozemskou, viditelnou svatyní - je duchovním domem.

Poznání budoucích událostí se upřesňuje podle toho, jak naplňování prorockých písem ve skutečnosti probíhá. Proto i uvedený pohled je částečný, ale může nám sloužit jako povzbuzení k trpělivému a vroucnému očekávání příchodu Pána Ježíše.

Ján Ostrolucký

Zprávy z Izraele

* Izraelský Kneset (parlament) odhlasoval 21. prosince 1998 většinou 81 proti 30 hlasům návrh zákona o předčasných volbách, které se budou konat letos 17. května. Vláda Benjamina Netanjahua vydržela téměř tři roky. Nakonec si nestabilita vládní koalice a rozporuplné zájmy různých skupin přece předčasně volby vynutily.

* Bude zajímavé sledovat, jak se zachová Jásir Arafat k těmto volbám, neboť podle původního harmonogramu z Oslo měly by být do 4. května t.r. realizovány všechny dohody. Při jednání

v USA v minulém roce nebyly totiž pro- jednány tyto další důležité otázky:

- a) Co se stane se 144 židovskými osa- dami v území, které budou pod správou Palestinské autonomie? Žije zde 160 tis. židovských osadníků a 1,4 mil. Arabů.
- b) Zůstane i po 4. 5. 1999 Palestinská autonomie, nebo bude jednostranně vyhlášen Palestinský stát s hlavním městem Jeruzalémem? S tím souvisí otázka návratu palestinských uprchlíků, kterých je několik set tisíc.
- c) Co s Jeruzalémem? Je možno toto město nějakým způsobem rozdělit na dvě části - izraelskou a palestinskou? Arabové, kteří žijí v Jeruzalémě (kolem 160 000) by raději žili jako dosud ve státě Izrael, než připadně v Palestinském státě.

* Na počátku ledna tr. po několikatý- denním pozorování zatkla izraelská policii v Jeruzalémě 14 členů náboženského kultu "Concerned Christians", jejímž vůdcem je 44 letý Američan Monte Kim Miller. Důvodem zatčení byly obavy, že členové se připravují spáchat v Jeruzalémě hromadnou sebevraždu nebo vyvolat násilné střety s policií. Vůdce kultu údajně prohlásil, že v prosinci 1999 zemře na ulicích Jeruzaléma a tři dny poté bude vzkríšen. Miller však zatím objeven nebyl.

S blížícím se koncem tisíciletí se očekává, že podobných šílených nápadů jednotlivců nebo skupin může přibývat. Souvisí to s očekáváním, že konec tisíciletí bude rokem druhého příchodu Pána Ježíše Krista na tučnou zem. Většina křesťanstva však s tímto datem nespojuje žádné konkrétní očekávání. Dále se tím vyvolávají obavy a negativní očekávání izraelské veřejnosti, neboť je známo, že v roce 2000 se chystá Izrael navštívit rekordně vysoký počet křesťanů.

Ján Ostrolucký

13. BOH A NÁRODY 1 (Genesis 10)

Tabuľka národov

Aj mnohí kritici Biblie uznávajú, že tabuľka národov v 10. kapitole Genesis je pozoruhodným a spoľahlivým historickým dokumentom, i že nič jej podobné nemožno nájsť v historických spisoch iných národov. Noachov syn Sem žil ešte 502 rokov po potope sveta (Gn 11,10-11), preto mohol zaznamenať celú dlhú dobu i viaceré pokolenia ľudu v tejto tabuľke.

A toto sú rody synov Noachových, Sema, Chama a Jafeta. A im sa po potope narodili synovia (v.1).

Prvá časť tohto verša patrí vlastne ešte do predchádzajúceho textu v kapitole 9 a tvorí jeho záver a podpis jeho pisateľov. Ten môžeme čítať nasledovne: *Toto sú príbehy synov Noachových* - to znamená príbehy, ktoré oni prežili a zapísali. Text v 10. kapitole plynule nadvázuje na tento záver a začína druhou časťou 1. verša: *A im sa narodili synovia*. Správu tejto kapitoly zrejme napsal Sem, čo potvrdzuje i najväčšiu pozornosť, ktorú venoval svojim potomkom. Snáď zo zdvorilosti voči svojim bratom uvádza svojich synov v tabuľke ako posledných. Vo všetkých troch rodokmeňoch sú menovaní iba synovia ako nositelia rodu, dcér však bolo aspoň toľko ako synov, pravdepodobne i viac.

Synovia Jafetovi: Gomer, Magog, Madaj, Javán, Tubal, Mešech a Tíras. A synovia Gomerovi (boli): Aškenáz, Rifat a Togarma. A synovia Javánovi: Eliša a Taršiš, Kittím a Dodanim. Od týchto, keď sa porozchodili, obsadené boli ostrovy národov po ich krajinách, každý podľa svojho jazyka, (všetci) podľa svojich čeliadi vo svojich národoch (v.2-5).

Jafetovi potomci

Jafetovi synovia boli zakladateľmi a jeho ďalšími potomci predkami *indoeurópskych národov*. O tom svedčia ich mená, ktoré sa v rôznych podobách a obmenách vyskytujú v dejinách týchto národov.

Samotné meno *Jafet* v tvare *Japetus* označuje legendárneho otca Grékov a v podobe *Japeti* povestného predka Arjanov v Indii.

Jafetov prvý syn *Gomer* je všeobecne spájaný s oblasťou *Cimmeria* na sever od Čierneho mora. Jej meno sa dodnes zachovalo v podobe Crimea (polostrov Krym). Jedna časť jeho potomkov putovala na západ, kde sa jeho meno začínalo v menách *Germania* a *Cambria* (v britskom Walese).

Podobne môžeme sledovať sťahovanie sa Gomerových synov. *Aškenáz* a jeho potomci prišli do terajšieho Nemecka. Židia dodnes nazývajú svojich nemeckých súkmeňovcov *Aškenázi*. Podoby mena sa zračia tiež v názvoch *Saxon* a *Scandia* a ukazujú cestu sťahovania Aškenázových potomkov z Nemecka ďalej do Dánska a severských krajín. Iní jeho potomci zostali v Aménsku, v oblasti, ktorá sa volala *Sakasene*. Ďalší Gomerov syn bol *Rifat*, od ktorého je pravdepodobne odvodený názov *Karpaty*. Pripúšťa sa aj to, že z mena *Rifat* mohol vzniknúť názov Európa. Tretí Gomerov syn, *Togarma*, je jednoznačne spájaný s Arménskom, ktoré v staroveku malo tento názov. Názvy *Turecko* a *Turkestan* môžu tiež mať spoločný pôvod s menom *Togarma*.

Druhý Jafetov syn sa volal *Magóg*, čo znamená zem *Góga* a môže sa vztahovať na niekdajšiu *Georgiu*, terajšie Gru-

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

zinsko. Jozefus píše, že Magóg (alebo Góg) bol predkom Skýtov, ktorí žili na okoli Čierneho mora.

Magóg je v Biblia obvykle spájaný s ďalšími dvoma Jafetovými synmi. Sú to *Mešech* a *Tubal* (Ez 38,2). Meno **Mešech** sa zrejme zachovalo v slove *Muskovi* - starom názve Ruska a v názve *Moskva*. Meno **Tubal** je známe z asýrskych pomníkov ako *Tibareni* a pravdepodobne je zachované v názve ruského mesta *Tobolsk*. Usudzuje sa, že z mena *Roš* v Ez 38,2 vzniklo meno *Rossija - Rusko*. Na základe uvedeného možno troch Jafetových synov - Magóga, Mešecha a Tubala, považovať za predkov obyvateľov dnešného Ruska.

Madai bol podľa zhodného názoru vedcov prapredkom Méďov a Peržanov.

Meno **Javan** sa považuje za pôvodný tvar názvu *Ionia*, ktorý označoval dnešné Grécko. Javan i so svojím otcom Jafetom sú podľa gréckej tradície prapredkami Grékov. Javan je menovaný ako otec Elišu, Taršiša, Kittíma a Dodaima. Dnešný názov Grécka, *Hellas*, je obmenou mena **Eliša**. Homérova Illiada sa zmieňuje o Eileianskom ľude. Hlinené tabuľky z Ugaritu a Tell el Amarny sa zmieňujú o Alasianskom ľude z dnešného Kypru. Taršiš bol spájaný s Tarcessom v Španielsku i s Kartágom v severnej Afrike. To však boli fénické mestá. Je však možné, že Feničania až neskôr ovládli tieto kraje a podmanili si pôvodné taršiske obyvateľstvo. Kittím bol viacmenej iste prapredkom obyvateľov Cypru a niektorí jeho potomci sa usídili aj na gréckej pevnine. Je možné, že hebrejský názov *Ma-Kittím* označuje historickú *Macedóniu*. Dodaním bola zrejme pôvodná podoba neskoršieho hebrejského *Rodaním* (1Pa 1,7), ktoré označovalo obyvateľov ostrova *Rhodos*. Pôvodné meno tohto Javanovho

syna sa v obmenenej podobe zachovalo v názve *Dardanely*.

Posledný Jafetov syn **Tíras** bol podľa Jozefa praoctom *Trákov*. Niektorí jeho potomci však mohli byť aj predkami *Etruskov v Itálii*.

Podľa 5. verša možno usudzovať, že **Jafetovi** potomci sa rozšírili po celej Európe a ich veľká vetva osídliла terajší Irán a Indiu i niektoré okolité krajinu až po hranice Číny. Je pozoruhodné, že práve pre nich používa táto kapitola knihy Genesis výraz *národy*. K ich rozptýleniu došlo po zmätení jazykov pri stavbe babylonskej veže, o ktorom je reč v 11. kapitole.

Chamovi potomci

Synovia Chamovi: **Kúš**, *Mizraim*, *Put* a *Kanaán*. A synovia **Kúšovi**: **Seba**, *Chavila*, **Sabta**, **Raáma** a **Sabtecha**. A synovia **Raámovi**: **Šeba** a **Dedan** (v.6-7). O Chámových synoch je v tejto kapitole podrobnejšia správa ako o synoch Jafetových.

Kúš bol podľa ďalších správ Biblie nepochybne praoctom obyvateľov *Etiópie*. Na hlinených tabuľkách z Tell el Amarny je táto krajina nazývaná Kaši.

Mizraim je praotec Egypťanov a Egypť má v Starom zákone opakovane tento názov. Ale nazýva sa v ňom i zemou *Chamovou*.

Put sa stal prapredkom obyvateľov *Lýbie*, ako to na základe izraelskej história potvrzuje Jozefus.

Kanaán je nad každú pochybnosť praoctom *Kananejcov* - obyvateľov záslúbenej zeme izraelského národa.

Kúš mal păť synov. **Seba** a jeho potomci sa pravdepodobne stahovali najprv do severozápadnej Arábie a potom do *Sudánu*. V Biblia sú nazývaní *Sabeanci* (Iz 45,14). Žili v Arápii a Afrike. Jozefus stotožňuje *Sabu* s mestom *Merve* v hornom Egypťe.

Chavila, **Sabta** a **Sabtea** boli predkami kmeňov žijúcich v Arápii. Meno **Sabta** sa stotožňuje so starým mestom v tejto krajine. **Raáma** a jeho synovia **Šeba** a **Dedan** boli tiež predkami ďalších obyvateľov Arábie.

A **Kúš** splodil **Nimroda**. Ten začal byť mocný na zemi. To bol mocný lovec pred Hospodinom. Preto sa hovorí: Ako Nimrod silný lovec pred Hospodinom. A počiatkom jeho kráľovstva bol *Babylon* a (potom) *Erech* *Akkad* a *Kalné* v zemi *Sineára*. Z tej zeme vyšiel do *Assúra* a vystavil *Ninive* a mesto *Rechobót* a *Kálach* i *Rézen* medzi *Ninivem* a *Kálachom*. To je to veľké mesto (v.8-12).

Hoci sa Kúš a jeho synovia stahovali do Afriky a Arábie, jeho najvýznamnejší syn **Nimrod** zostal po zmätení jazykov v *Mezopotámii* - úrodnej krajine medzi riekanmi Eufratom a Tigrisom. Ten začal byť mocný na zemi. Čoskoro ovládol nielen svojich súkmeňovcov Chamitov, ale i mnohých Semitov. Bol silným lovcom nielen zvierat, ale i ľudí, ako to o ňom piše jeruzalemský targum. Je možné, že využil svoje schopnosti lovca i na to, aby zachránil ľudí pred dravými šelmami a tým si získaval stále viac prívržencov. Avšak doslovný preklad vyjadrenia v 9. verši znie, že to bol mocný lovec proti Hospodinovi. Z celej správy Genesis vyplýva, že Nimrod bol otvorený vzbúrenec proti Bohu. Dal sa do služby Božiemu nepriateľovi satanovi. Výrazom toho bola jeho výstavba veľkých miest, v ktorých sa malo sústrediť čo najviac jemu podriadených ľudí. Božia vôľa však bola, aby sa Noachovi potomci rozšírili po celej zemi a naplnili ju, žijúc v jednotlivých oblastiach v malých skupinách. Nimrod bol muž nadľudských schopností a energie. Podniebil, organizoval a viedol stavbu ôsmych veľkých miest, obyvateľov ktorých podriadil svojej vláde. Tá sa začala v Ba-

bylone a v krajine Sumerov - *Sineáre*. Pokračovala v Asýrii, kde síhala na severozápad až po Ninive. Mestá *Erech* alebo *Uruk*, *Akkad* i *Kalné* ležali v okruhu asi 200 km od Babylonu, v povodi dolného Eufratu. Mestá *Ninive*, *Rechobót*, *Rézen* a *Kálach* ležali zase v hornom povodí Tigrisu, takže Nimrodovia bola na vtedajší čas nesmierne rozľahlá. Zahŕňala snáď väčšinu územia neskoršej babylonskej i asýrskej ríše. Svojimi schopnosťami, mocou a rozsahom svojej vlády Nimrod je zrejmým predobrazom budúceho Antikrista.

A *Mizraim* splodil *Ludím* a *Anámim*, *Lehábim* a *Naftuchím*, *Patrusím* a *Kasluchím* (odkiaľ vyšli Filištinci) a *Kaftorím*.

Synovia *Mizraima*, zakladatelia Egypťa, sú tu menovaní už ako národy vytvorené ich potomkami (-im je v hebrejčine koncovka množného čísla - plurál). Umiestnenie väčšiny z týchto národov na Zemi sa však dosiaľ nepodarilo spoľahlivo zistíť. Najpravdepodobnejšie žili v Egypťe alebo okolitých krajinách. Patrusím bývali v Patrose, či hornom Egypťe. *Kasluchím*, ktorých tabuľka uvádzza ako predkov Filištincov, sú inak neznámi. *Kaftorím* stotožňuje Starý zákon s Filištincami (Am 9-7; Jr 47-4). Svetská história kladie pôvod Filištincov na ostrov Krétu, ktorej názov považuje za obmenu meno *Kaftor*. Je možné, že sa uvedené dva rody - *Kasluchim* a *Kaftorim* - spojili, presťahovali na Krétu, vytvorili tu národ Filištincov. Ten sa neskôr presťahoval na východné pobrežie Stredozemného mora a dal podnet k vzniku mena *Palestína*, ktorý je historicky aj geograficky (zemepisne) neodvodnený, lebo iba úzky pobrežný kruh tejto krajiny, a to len v pomerne krátke dobe patril Filištincom.

A **Kanaán** splodil *Sidona*, svojho prorodeného a *Heta*, *Jebuzeja*, *Amoreja* a

Gergezeja, Heveja, Arakeja a Sineja, Arvadeja, Cemareja a Chemateja a potom sa rozptýlili čľade Kananejcov. A hranica Kananejcov bola od Sidona (ako) ideš do Gerára až do Gazy a odtiaľ (ako) ideš do Admy a do Cebojima až po Lašu. To sú synovia Chamovi po svojich čľadiach, po svojich jazykoch, po svojich krajinách, vo svojich národoch.

Chamov syn Kanaán mal 11 synov a neznámy počet dcér. Jeho najstarší syn **Sidon** sa stal prapredkom **Féničanov**. **Het** bol dozaista praotcom **Hetitov**, ktorí vytvorili na osem storočí rozfahlú rišu v Malej Ázii. V dobe Abraháma žili v Kananejskej zemi (Gn 23,7) a ešte o 1000 rokov neskôr, v Salamúnovej dobe, bola ich riša mocná. Po jej zániku prešťahovala sa časť Hetitov ďaleko na východ. Niektorí usudzujú, že vytvorili nové kráľovstvo pri západnej hranici Číny, ktoré malo meno **Kittae** a neskôr **Katay**. Archeológovia zistili viaceré spoločné povahové rysy a telesné zručnosti medzi nimi a **Mongolmi**.

Ostatní deviati Kanaánovi synovia stali sa predkami kananejských národov. Bývali v kananejskej zemi, keď ta prišli Izraeliti z Egypta. **Jebuziti** boli obyvateľmi neskoršieho Jeruzalema, ktorý sa vtedy podľa ich praoctca volal **Jebus** (Jz 15,63; 2S 5,6). **Amorejci** boli najvýznamnejším kananejským nárom. **Gerzejci**, ktorí sú viackrát spomínaní v Starom zákone, žili pravdepodobne v Zajordánsku pri pobreží Genezaretského jazera. V evanjeliu je reč o zemi **Gergežanov** (Mt 8,28). Podľa archeologických vykopávok **Hevejci** žili v kananejskej zemi medzi Sidonom a Jeruzalemom. **Arakejci** sídlili v oblasti okolo Tell Arka v Sýrii. **Arvadejci** bývali v Arvade, fénickom prístavnom meste. **Cemarejci** sídlili kúsok na juh od nich v meste zvanom **Sumur**, ktoré sa teraz volá

Sumra. **Chamatejci** žili vo významnom sýrskom meste **Chamate**, ktoré je v Biblia často spomínané. **Sinejci** boli zvláštny kananejský národ. Snáď boli málopočetní, ale podobnosť ich mena s viacerými miestami spomínanými v Biblia (púšť Sin, vrch Sinai, Sinim) ich robi zaujímavými. **Si** sa volalo jedno z významných asýrskych božstiev. Preto Kanaánov syn s menom **Si** mohol mať už preň významné postavenie medzi svojimi bratmi. Biblia sa zmieňuje o ľude zvanom **Sinim** na ďalekom východe (Iz 49,12) a staroveká história o ďalekovýchodnom národe zvanom **Sinae**. Možno usudzovať, že ide o **Číňanov**. Tento predpoklad potvrzuje i častý výskyt predpony **tsin-** v tvaru **siang-** a jemu podobných v činštine. I vedecký výskum Číny sa volá **sinológia**. Zdá sa, že dvaja z Kanaánových synov - **Het** a **Si** - stali sa prapredkami **mongolských** národov (vrátane amerických Indiánov). Ich príslušníci sú teda Chamovými potomkami. Ti sa z Číny sťahovali na juh do terajšej **Barmy, Laosu, Vietnamu, Kambodže, Malajzie a Indonézie** a ďalej do **Austrálie** a **Oceánie**. Iní z nich išli na východ do **Kórey a Japonska** a niektorí z nich prešli cez Beringovu úžinu do **Severnej Ameriky** a z nej do **Strednej a Južnej Ameriky**.

Autor knihy **Genesis** poznamenáva v závere 18. verša, že *potom sa rozptýlili čľade Kananejcov*. To, ako sme videli, je veľmi priliehavá charakteristika ich rozšírenia nielen v kananejskej zemi a okolitých krajinách, ale i do ďalekých východných končín Zeme. Táto poznámka, ktorá je uvedená jedine u Kanaánových potomkov, chce zrejme naznačiť, že sa rozšírili viac ako ktorokoľvek iní zo Noachových potomkov.

V 18. verši je opísaná **hranica Kanánových synov v kananejskej zemi**. Od fénického Sidonu na severozápade až po Gérar a Gazu na juhozápade ju tvo-

rio východné pobrežie Stredozemného mora. Potom sa na juhu stočila na východ k mestám v údoli Jordána - k Sodome a Gomore a popri dvoch ďalších - Adme a Cebojime sa tiahla na sever k dnes neznámej Laši. Na severe ju uzatvárali asi terajšie Golanské výšiny a pohoria Hermon a Libanon.

Záver správy o Chamových synoch v 20. verši hovorí, že sú v nej uvedení *po svojich čľadiach, po svojich jazykoch, vo svojich krajinách a vo svojich národoch*. Tento záver taktiež potvrzuje prv uvedené dôkazy a predpoklady o tom, že sa rozšírili na nesmierne veľké a od seba veľmi vzdielé územia Afriky, Malej Ázie, Ázie, Austrálie a Oceánie i Severnej a Južnej Ameriky. V rozhodujúcej miere prispeli k osídleniu Zeme a tým aj k naplneniu Božieho príkazu prvým ľuďom, aby ju naplnili.

prípr. Ján Hudec

rujeme tato prátelství, musíme priblížiť, že priblížek "takzvaná" se jim více než hodí. Máme za to, že tento vztah je založený více na zájmu o postavení, vliv a prosperitu, než na zájmu o človeka samotného. Při pozorování lidí z "vyšších kruhů" jsem více než vztahu přátelskému ochoten věřit vztahu závislosti, zákeřnosti a vychýralosti - a to vše uměle zabalené do lesklého balícího papíru s potiskem úsměvů, zdvořilosti a podlézavosti. Výjimky samozřejmě potvrzují pravidlo.

My se zabýváme přátelskými vztahy mezi lidmi z pohledu vztahu každého z nich k Bohu. A jak jinak se má projevit závislost člověka na Bohu, než závislost člověka na člověku v tom kladném, biblickém slova smyslu. Že může být závislost i úplně jiná, je logické a všem známé. Dovolte několik slov na toto téma. Nejprve několik slov o obecné závislosti člověka na člověku nebo skupiny lidí na jednom člověku či jednoho člověka na skupině lidí. Kombinaci a variant je mnoho. V úplné a základní - obecné rovině můžeme tuto závislost pozorovat už u malých dětí. Každé nesamostatné dítě je životně závislé na druhém člověku, a je-li všechno v pořádku, jsou to rodiče! Kdo nakrmí kojence, kdo ho přebalí, umyje, kdo dítě ochrání před chladem, nebezpečím, kdo dítěti předá lásku, mateřský jazyk atd. V tomto věku nemí dítě schopno hodnotit správnost svého počinání. Za dítě musí myslit dospělý. Tato obecná závislost dítěte na matce je závislost Bohem daná do lidského života. Je proto logická a všichni ji chápeme a rozumíme jí. Dítě roste a začíná vnímat dění kolem sebe i svoje potřeby. Najednou ví, že má hlad a je potřeba se najist, má-li žízeň, ví, že nápoj žízeň uhasí. Ale je-li dítě na procházce s rodiči, už nemusí vědět, jak se dostane domů. Jdou-li na-

Ještě k závislosti člověka na člověku

Dobrá a příkladná přátelství vznikají daleko více mezi lidmi nějakým způsobem handicapovanými. Je to nakonec všeobecně známý jev, že v útlaku se lidé sblížují, smutné ale zase je, že pomine-li útlak, velmi rychle pomíne ona soudržnost a soucit.

Naopak lidé velmi úspěšní, bohatí a vlivní mají zase velkou spoustu takzvaných přátel. Na různých společenských banketech, ale i v soukromí se vzájemně jeden druhému představují. Docela si umíme představit pocit, se kterým můžeme někomu představit velmi vlivného člověka jako svého přítele. Na druhé straně jsme ale velmi rádi, že na takových přátelích a pocitech nelpíme a vůbec nám nechybi. Když poz-

kupovat, neví, do kterého obchodu a jak se tam dostane. Toto dítě je v orientaci mimo svůj domov úplně závislé na dospělých. A tak to jde dál. Ona úplná závislost na druhém člověku postupně odpadá, dítě dospívá a stává se samostatným. Říkáme, že člověk dospívá. Je mnoho všelijakých kritérií pro rozlišení, kdy je člověk ještě dítě a kdy je dospělý. Máme za to, že v době, kdy mladý člověk je schopen vyhodnotit situaci, do které se dostal, a zaujmout k ní stanovisko, postoj, orientovat se v ní a řešit ji - je dospělý. Druhá věc ale je, že pro různé oblasti chápání se tato věková hranice velmi liší. Např. s některými životními situacemi si mnozí neumí poradit ani ve stáří. Tato hranice je naprostě individuální - u každého člověka jiná. Ale v tomto vývoji dospělosti každého jednotlivce je jeden důležitý moment. Totiž: - To malé dítě svoji závislost např. na matce, přijímá naprostě spontánně, přirozeně a rádo. S pocitem absolutní důvěry. To větší dítě se takto chová už jen v oblasti, kde si samo neví rady. V okamžiku, kdy dítě si ví rady, se může rozhodnout. Může se rozhodnout, zda závislé zůstane, anebo bude jednat samo. A podle čeho se rozhoduje? Podle mnoha kriterií, která hodnotí povědomě. Rozhodujícím faktorem je zpravidla důvěra v toho, na kom už v tomto okamžiku "může a nemusí" být závislé. Ve správně fungující rodině dítě rodičům důvěruje, a tak rádo zůstává na rodičích závislé. Můžeme se zeptat, je to pro dítě dobré anebo špatné? Nebudeme na tu otázku odpovídat, protože na ni jednoznačná odpověď ani recept není. Hovoříme o tom jen proto, že v tomto momentu, v okamžiku, kdy člověk přestává být v dané oblasti automaticky a bezmyšlenkovitě závislý, přichází závislost promyšlená, nabízená a jakýmkoliv jiným způsobem zprostředkovaná.

Každý člověk je svým způsobem závislý na jiných. Bez této obecné závislosti se neobejdeme. Pekař je závislý na konzumentech rohlíků, úředník na schopnostech svého vedoucího atd. A pak se ptáme, je-li taková závislost dobrá anebo špatná. Anebo: KDY je taková závislost ještě dobrá a KDY už je špatná.

Připomeňme si závislost špatnou. Je-li člověk natolik dospělý, že umí přemýšlet, pak je každá bezmyšlenkovitá, pudová závislost špatná. Bez ohledu na to, vede-li tato závislost k dobrým nebo špatným skutkům. Člověk může a nakonec i má jednat v závislosti na jednání druhých, ale musí o svém jednání přemýšlet a konfrontovat ho se svým poznáním. Křesťan s poznanou Boží pravdou. A pak musí každý zodpovědně posoudit, co dělá proti svému přesvědčení a proti své vůli, jen v závislosti na někom druhém.

Pro příklady nemusíme chodit daleko: Dobře víme, co dokáže spolužáky "uznávaný" učeň udělat s kamarády. Slepě ho kopírují a nechají se bezmyšlenkovitě strhnout k jakékoli lumpárně, kterou by sami o sobě nikdy neudělali. Už na základních školách se objevují v nemalém počtu dětí, hlásící se k satanismu. Když se jich zeptáte, jestli vědí, co to je a proč se tak chovají, nevědí vůbec nic. Oblékají se tak jen proto, že tak chodi Patrik, chovají se tak jen proto, že kopírují Patrika, mluví jako Patrik a samy nejsou schopny souvislé myšlenky. Statistiky "Černé kroniky" hořoví také jasnou řečí čísel. Kolik trestních činů bylo spácháno velmi mladými lidmi v doprovodu jednoho výrazně staršího. Ale to jsou děti, které snad přijdu k rozumu - utěšují se dospělí. Ale to vůbec není pravidlo a málokdy je to pravda.

Vezměme si statistiku různých sekt,

ve kterých se lidé chovají naprosto nepřirozeně a úplně slepě následují svého vůdce, který v podstatě myslí za ně a také si s nimi dělá co chce. Nedávná aféra v americkém Texasu kolem Davida Koreshe. Hrozné je, že i po takové aféře, kdy naprosto zbytečně zahynulo mnoho lidí, včetně žen a dětí, má jeho učení zase dost stoupenců.

A tak bychom mohli pokračovat ve výčtu jmen těch, kteří na svoji stranu strhli zástupy lidí, kteří se na jejich učení povídali, přijali ho za vlastní a pak už takového vůdce slepě a bezmyšlenkovitě následovali.

Jak zcela odlišně jedná Bůh. Bůh, který má na jedné straně právo na to, aby byl člověk na něm závislý, a na druhé straně člověk, který má fantastickou možnost naplnit svůj život nádhernou závislostí. Ale Bůh i v tomto ohledu dává člověku úplnou svobodu. Přesvědčuje, argumentuje, tlačí - to ano, ale neznásilňuje. A když už se člověk rozhodne svéřit svůj život skrze Ježíše Krista Bohu, a když se člověk rozhodne žít svůj život v co nejužší závislosti na Bohu, Bůh si nepřeje, aby tak člověk jednal bezmyšlenkovitě a fanaticky. Víra není protirozumová, ale rozum překonávající. A tak jako Bůh naplňuje život smyslem, naplňuje i všechny naše vzájemné vztahy a závislosti krásou a smyslem tak, jak jsme o tom hovořili dříve.

Mili čtenáři, končíme několik zamýšlení na téma závislost člověka na člověku. Možná jste zklamáni. Možná vám chybí jednoznačný recept na takovou závislost. Ano - recept chybí a odpověď také. Protože závislost člověka na člověku je stejný problém jako pití alkoholu, jako svět prosperity a spousta dalších. Všechny tyto problémy jsou zotročením člověka, ze kterého musí být vysvobozen. Z otroctví každého hřachu vysvobozuje Boží Syn, Pán Ježíš Kristus.

Snad malou poznámkou do meziřádků: Je velká škoda, že jsme krásný vztah lidí mezi sebou navzájem museli nazvat "závislosti". Museli, ale nechtěli. Nechtěli proto, že nejde o "skutečnou" závislost. Mnohem raději bychom používali slov "přátelství", "láska", "důvěra", "vzájemné porozumění" atd. Museli jsme proto, že vznikající "myšlenkový mor" tyto krásné vztahy mezi lidmi upřímně hledajícími Božích věcí nazval "závislosti". Kdo chce rozumět - porozumí.

Kateřina Vodová-Hodecová
Aleš Bartošek

O ZAMĚSTNÁNÍ

Otzáka: Může křesťan vykonávat jakékoli zaměstnání, nebo jsou zaměstnání, na něž by si měl dát pozor či která jako křesťan nemůže vykonávat?

Otzáka je to velmi ožehavá především proto, že obsahuje slova jako "může", "dát si pozor" a dokonce "nemůže vykonávat".

Někdo by mohl říci: Co je to za škatulkování, vzdýt nás přece Kristus povolal do svobody, ne? Jistě, to je fakt, s nímž nechci jakkoli polemizovat. Na druhou stranu však svoboda neznamená svévoli. Apoštol Pavel psal do Efuzu výstižná slova: "Prosím vás tedy já, všezen v Pánu, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi." Jejich, ale také naše povolání je nebeské. Jsme občany nebes, pokud jsme prožili nové narození a pokud jsme vírou přijali Ježíše jako Spasitele a Pána.

Být občany nebes je obrovská výsada. Nebea nám představují především Boží přítomnost. Je to přítomnost někoho, kdo je svaty, čistý, dokonalý. Nikdy se

k jeho svatosti nemůžeme ani přiblížit, dokonce si ji neumíme ani představit. Izajáš popisuje, jak serafově ve svatyni volali: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." On není třikrát svatý, to nelze, je prostě svatý. Protože Pavel věděl, že Boží svatost je něčím nepředstavitelným, nenapsal do svého listu: "Prosím vás, abyste žili způsobem hodným Boží svatosti..." Napsal: "Prosím vás, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi." Jaké povolání jsme obdrželi? Jak nás vůbec povolal? Skrze evangelium. A co je evangelium? Je to zpráva o Kristu, dokonce můžeme říci, že evangelium je Kristus sám. Bůh nás povolal skrze Krista. Jak nádherné povolání! Není v něm žádná lešt, nepravda, žádný dvojsmysl. Toto povolání je jasné a zřetelné. A apoštol říká: "Žijte způsobem hodným toho povolání..." Nezakazuje, nenařizuje, ale prosí. Klade veškerou odpovědnost za náš život do našich rukou. Ale připomíná cenu, jakou náš život má: je to cena Kristovy oběti. Mohu tedy svůj život poskvrtit? Mohu jej zahodit, promarnit? Byla by to nevyslovňá škoda.

Chceme přemýšlet o zaměstnání křesťana. Existuje nějaké zaměstnání či povolání, jež by nebylo hodno onoho povolání, které jsme obdrželi? Jistěže ano. Velmi obecně můžeme říci, že je to takové zaměstnání, při jehož výkonu hřešíme, podilíme se na něčím hřachu, k hřichu někoho svádíme či k hřichu napomáháme. Z hlediska Boží absolutní svatosti nelze říci, že by nějaké pozemské zaměstnání bylo bez chyb. Ani zaměstnání misionáře či kazatele není bez problémů, kompromisů či dokonce pádů. Na druhou stranu v některých zaměstnáních je hřich přímo zakódován, je jaksi v popisu práce. Jedná se o práci prostitutky, dealera drog, kupující,

výrobce či distributora pornografie, portrétaře, pracovníka loterie, majitele hostinců a pochybných podniků, výrobce horoskopů, vydavatele bulvárního tisku, výrobce lživých reklam apod. Seznam by byl asi velmi dlouhý, kdybychom dále pátáli ve škále toho, čím se lidé živí.

Zkusme zapřemýšlet o některých zaměstnáních. Může křesťan pracovat v podniku vyrábějícím lihoviny? Může pracovat ve zbrojovce? Může pracovat v tiskárně, kde se tisknou mimojiné i závadné publikace, např. propagující satanismus, New Age apod.? Myslím si, že v zásadě může, ovšem zaměstnanec takového podniku by měl čas od času zkoumat, zda je na místě, kde má být. Pokud je jeho zaměstnání příliš "na hraně", měl by asi svou práci změnit. Při hledání zaměstnání hraje roli i skutečnost, jak je snadné či nesnadné práci najít. V kraji, kde je vysoká nezaměstnatost a kde se práce prostě sehnat nedá, vezme člověk zavděk třeba i prací v podniku, do něhož by jinak nenastoupil.

Při úvahách o vhodnosti či nevhodnosti nějakého zaměstnání je třeba mit na zřeteli skutečnost, že při důsledném uvažování bychom museli vyloučit mnoho povolání jako nevhodných. Např. práce učitele: kolik informací, které nejsou dobré, musí říci češtinář na hodině literatury. Vždyť mnoho spisovatelů vedlo vysoko neřádný život, mnohdy to byli hříšníci a ruhači. Češtinář se nevyhne zmínce o prokletých básnicích, o Baudelaireovi, Gellnerovi či autorech, jejichž tvorba hraničí s pornografií. Biolog musí mluvit o Darwinismu, zeměpisec o miliardách let stáří vesmíru.

Jeden můj známý pracuje ve firmě, která dělá silnice. Pracuje v laboratoři, která vyhodnocuje kvalitu postavených silnic. Když vyjdou hodnoty špatné, přijde vedoucí, výsledky přepíše a nutí jej,

aby se pod zfalšovaný výsledek podepsal. V kraji je takřka nemožné najít práci, takže můj známý nechce riskovat vyhazov. Je to v pořádku? Jistě ne, podvádět se nemá. Co má ale dělat?

Jiný můj kamarád dělá také kontrolora kvality výrobků. Správně by měl každou odchylku od normy u hotového výrobku zaznamenat a výrobek dát předělat. Jenže podnik má zastaralou techniku a on ví, že na strojích, které jsou k dispozici, dělníci prostě lépe pracovat nemohou. Jak se má vyrovnat s takovou situací?

Vidíme, že i rádná práce je plná momentů, v nichž se člověk dostává do rozporu s pravdou. Proč o tom mluvím? Abych ukázal, že je velmi problematické určit vhodnost či nevhodnost toho kterého povolání pro křesťana. Už jsem uvedl příklad těch zaměstnání, jež jsou vyloženě škodlivá. Ukázal jsem, že i ta neškodná jsou plná chvílí, jež křesťana vedou k rozhodnutí, zda se přiznat svým postojem k nebeskému povolání a riskovat finanční újmu či vyhazov, nebo zda přejít podvod či lež, k niž jsem nucen nadřízeným a odpovědnost před Bohem nechat na tom, kdo mě k podvodu nutí.

Je však mnoho zaměstnání, ve kterých je tento moment rizika velmi silný. Např. podnikání je oblastí, v níž zůstat poctivý je velmi obtížné. Stejně problematická je dráha profesionálního politika, vrcholového sportovce či burzáře. Ale i takový řidič z povolání je vystaven silnému tlaku porušovat předpisy. Záleží na každém jednotlivci, na co si troufá a na co ne.

Dominávám se, že je velmi potřebné, aby se v církvi mluvilo o poctivosti. Věřící by měli být povzbuzováni k poctivému životu, k tomu, aby nepodváděli, nekradli, nelhalí, aby neskrývali pravdu a neklamali druhé. Myslím, že bychom

se měli jednati za druhé i modlit. Oba moji známi, o kterých jsem se zmínil, se svěřili se svými problémy v církvi, která se za ně modlí. Je pak povzbuzením, když se dozvím, že situace se lepší. Z církve může také vzejít podnět, zda by nebylo lépe z nepoctivého místa odejít.

Služebníci v církvi, zvláště pastýři, by si na druhou stranu měli uvědomit, že Bůh jedná s každým osobně, a proto by věřícím měli do jejich života zasahovat co nejméně. Nemáme právo na to, abychom někomu určovali, jakou práci má dělat. Nám se třeba práce policisty může jevit jako nevhodná pro křesťana, zatímco Bůh může mít právě s tímto jedním policistou své plány. Nezapomeňme nikdy na to, jak pokračuje text z listu Efeszským, kterým jsme dnes začali: "Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mimosí, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce a pilně zachovávali jednotu Ducha ve svazku pokče."

Petr Vadura

Nemysli si, že by ses měl modlit až tehdy, když k tomu máš chuť. Pak by ses totiž možná nemodlit nikdy. Učedníci prosili Pána Ježíše, aby je naučil modlit se. I my se musíme učit modlit se. Modlitba je i věci cviku. Modlit se člověk nejlépe naučí tím, že se skutečně modlí, ne tím, že čte knihu o modlitbě. Zařaď své chvíly modliteb do svého denního programu a běžných povinností.

Z odpovědi Billyho Grahama na otázky podle 1. čísla Živých slov (nazvané nulté číslo) z června 1969.

ZPRÁVY Z NAŠICH SBORŮ

70 rokov spoločného života manželov Útlych

Ozdobnou korunou sú šediny; nájde sa na ceste spravodlivosti (Pr 16:31).

Začal sa písat rok 1929, keď sa Štefan a Božena, teraz manželský pár Útlych, rozhodol pre spoločnú cestu životom. Prešlo odvtedy neuveriteľných 70 rokov - a oni sú stále spolu medzi nami v nimnickom zbere. Nebýva to tak často, aby sa manželia spolu dožili takého krásneho jubilea. Preto ešte viac obdivujeme Pánovu milosť zjavenú pri nich.

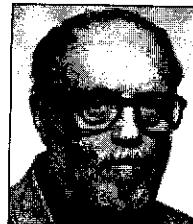
Boli už 9 rokov spolu, keď prijali Pánovu milosť, boli to "pionieri" zboru, keď sa v roku 1938 začalo pravidelné zhromaždenie v Nimnici. Neskôr v ich rodinnom dome bolo zhromaždenie 8 rokov.

Brat Štefan Útly sa v prekvapujúco dobrom zdraví v októbri 1998 dožil 93 rokov. Máme veľkú radosť a sme Pánovi vdáční za jeho pravidelnú účasť na zhromaždeniach zboru i vrúcne verejné modlitby.

Sestra Božena Útla sa v januári dožila 90 rokov i naprieck mnohým bolestiam v jej nemociach. Bola mnohým príkladom vernej a statočnej manželky po boku svojho milovaného manžela. Pán im požehnal 4 deti, ktoré všetky už po mnohých desaťročia tiež idú s Panom Ježišom. Naši starí, ako ich familiarne nazývame, sa radujú zo 6 vnúčat a 8 pravnúčat.

Iste ich mnohí, najmä starší bratia a sestry poznajú, preto aj touto cestou im úprimne blahoželáme a veríme, že sa budeme i ďalej tešiť z nich a spolu s nimi očakávať príchod ich aj nášho milovaného Pána Ježiša Krista.

Ján Číž

Za bratrem
JAROSLAVEM
KAPCEM

Po delši nemoci dne 29.11.98 odešiel k Pánu milý a významný brat z Havírová JAROSLAV KAPEC, akademický malíř, a to ve věku 74 let. Odešel bratr, který byl u zrodu tohoto časopisu v roce 1969 a až do posledního čísla minulého roku na každém můžeme vidět "dílo jeho rukou". Touto vzpomínkou chceme vyjádřit vděčnost milému bratu za 30 let spolupráce na časopise, ale i na publicačních našeho vydavatelství, za věrnou službu Pánu v havířovském sboru i ve sborech Severomoravského regionu, za jeho práci pro místnosti shromáždění v obou republikách a za všechno, co svým působením jako "nádoba ke cti Pánu" přinesl.

Pána Ježiše Krista jako svého Spasitele přijal v roce 1948. V letech 1952-58 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, a pak se vrátil do Ostravy. Setkání se živým Bohem a Jeho láskou se zrcadilo nejen v jeho soukromém životě, ale i v umělecké tvorbě. Byl skromný a zdrženlivý. Jako starší bratr v havířovském sboru byl uznanou autoritou pro mladší i starší věřící.

Ve mnoha jeho uměleckých dílech, obrazech i v dekorativní monumentální tvorbě se objevovaly duchovní (meditativní) prvky a verše z Bible, které burcovaly k přemýšlení, což se ateistické vrchnosti nelíbilo. A tak koncem 60. let některá, dříve čestně umístěna díla v kulturních domech, reprezentačních

sálech a divadlech byla odstraněna. Došlo k omezení jeho tvorby, výstav v tuzemsku i zahraničí. Na potvrzení toho, že celá umělecká tvorba bratra Kapce byla vždy umocněna rozměrem ducha a významným apelem ke hledání vyšších hodnot, uvedme si názvy jeho děl: Hledání smyslu a cíle života, Vertikála a horizontála, Hledání universa, Hledání absolutna, Mene tekél, Alfa i Omega, Zločin a trest a jiné. Také verše z Bible vybízely: Kdo má uši ke slyšení, slyš; Zrno pšeničné neuměli, samo zůstane; A největší z nich je láska.

Oč těžší bylo docíliť uznání veřejnosti v době minulého režimu, o to příjemnější a radostnější byla činnost milého bratra v ilustracích duchovní literatury, v dekorativní výzdobě čelních stěn místností mnohých shromáždění. Jistě není rodiny věřících našich sborů, kde by se nenacházela duchovní četba umělecky ztvárněna rukou mistra - bratra Kapce. A tak, jako Dorkas promlouvala k církvi, i když zemřela (Sk 9,39), bude nás i bratr Kapec nadále oslobovat.

Ve většině jeho ilustrací, ať už jde o časopis Živé slovo, ročenky Cestou života a řadu publikací vyniká ono ALFA i OMEGA. Pán Ježíš, který o sobě řekl, že je Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec (Zj 22,13) - On byl centrem života bratra Kapce i ústředním bodem toho, co chtěl vyjádřit. Pán Ježíš je počátkem našeho nového života s Bohem, ale i jeho koncem. On nás vezme k sobě, On se postaví nad prachem našeho těla. On je ten, který nás neustále provádí svou milostí, když nás chrání, vede, potěšuje... Jaký by byl náš život bez Něho? A tak tento Pán, kterému brat Kapce sloužil, si jej povolal k sobě "rychle a brzo". Poslední kamínek položil do krásné mozaiky obrazu, který svým životem namaloval. Nerozloučil se,

protože zůstává v našich myslích takový, jakého jsme ho znali v jeho práci.

"Památka spravedlivého bude k požehnání..." (Př 10,7).

J. Krmášek a J. Ostrolucký

Za sestrou Vlčkovou

V skorých ranných hodinách 9.11. 1998 si Pán života a smrti povolal k sebe sestru FRANTIŠKU VLČKOVÚ z bratislavského zboru vo veku 94 rokov. Bolo to málo, či veľa rokov? Sestra Vlčková bola pripravená odísť k svojmu Pánovi za svojím manželom, ktorý ju predišiel o 24 rokov, lebo mala túžbu zomrieť a byť s Kristom (F 1,23)). My, čo sme sa lúčili s jej telom 13.11.1998, sme si kládli otázku, prečo ju Pán ponechal tak dlho medzi nami. Pavel si odpovedal na podobnú otázku slovami - zostať ešte v tele je potrebnejšie pre vás (F 1,24). Na túto otázku si nemusíme odpovedať my, čo sme tu ešte zostali. Dosť dlho ju tu Pán ponechal, aby sme mohli my, jej spoluputnici, hľadiť na jej požehnaný život ako na vzor radostnej viery, príklad trpežlivosti v nemoci a vrúcnej lásky k jej najbližším, za ktorých sa vytrvale modlila. Pri rozpomienke na sestru Vlčkovú zostáva ešte jediná otázka: "Či ju Pán nadarmo nechal tak dlho medzi nami?"

Milan Hrdina

Český Těšín

Dne 23. 1. 1999 jsme se na hřbitově v Českém Těšíně rozloučili s našim bratrem JANEM MROZKEM ml., který nás v úterý 19. 1. ve věku nedožitých 53 let

náhle opustil. V posledním roce procházel brat Jeník těžkým obdobím nemoci. Pětkrát byl hospitalizován, ale nikdo neznal jeho skutečný zdravotní

stav. Bůh to milostivě zastřel nejen jemu a jeho blízkým, ale i lékařům. Byl ušetřen trápení a odešel tiše ve spánku během operace, která však již jeho odchodu nemohla zabránit. Takovým způsobem vyslyšel Bůh mnohé modlitby a povolal si Jeníka k sobě do království svého Syna, který nám dal nádherné zaslíbení: "Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, žít bude."

Milý bratr se svému Pánu odevzdal již jako chlapec a jako Boží člověk se dokázal divat vstříc životu za horizontem. Ve sboru sloužil nejen Slovem a přijímáním návštěv, ale i jako distributor časopisů a pokladník. Byl spolehlivý, tichý a věrný duchem. Zůstává po něm v našich řadách vůně bratrství. Zvláště těžké je toto odloučení pro jeho nejbližší, manželku Janu a syny Daniela a Michala, které tak nečekaně opustil. Máme však pevnou naději, kterou jsme se při smutečním shromáždění potěšovali, že se s ním v tom nádherném kraji za horizontem našeho pozemského života opět setkáme. Chvála Pánu za to.

Jaromír Andrysek

Bůh nedělá chyby

Na jaře roku 1989 jsme začali na Sázavě stavět dvojdomek. Často jsme prožívali pravdivost Žalmu 127,1 a věděli, že za každou pomoc, pěkným počasím v pravý čas, ochranou před úrazy apod. musíme vidět Boha a ne náhodu nebo vlastní šikovnost.

17. srpen 1998 a následující týden byl úplně jiný. Vypadalo to jako by ten Žalm 127,1 přestal být pravdivý. Byly to ale naše představy o tom, jak by měl Bůh jednat. Chtěli jsme připravit asfalt na natíráni plotu. Táta zvolil pracovní postup, o kterém věděl, že může dopadnout tak, jak nakonec dopadl. Bůh mohl způsobit, že by vše nakonec dobře skončilo. Bůh to ale chtěl takto. Dovolil

mi s pomocí sousedů tátu zachránit. Mohli jsme s ním ještě mluvit, než přijela sanitka. Nevěděli jsme, že to bude tak vážné. Měl popáleniny 3. stupně na 68% těla.

V čase od 17. do 24.8. kdy si Bůh tátu povolal k sobě, byl týden přemýšlení, sebekritiky, modliteb a očekávání. Přes všechny otazníky a bolesti, které vice-méně prožíváme, věřím tomu, že je Bůh spravedlivý a že chce pro své děti to nejlepší. Jedna z posledních slov taty byla, že udělal chybu a že nám to asi má co říci...

Na základě Ř 8,28 jsem přemýšel o tom, co si z této události mohu pro sebe vzít. To, co mi na tátovi vadilo, přestalo mít v mých očích takovou velikost. Zjistil jsem i z reakcí druhých, že bolest lidi sblížuje. Uvědomil jsem si, že my křesťané nemusíme o druhém přemýšlet lépe než teprve tehdy, když se mu něco přihodí. Pojí nás obětující se Kristova lásku, která z nás učinila Boží děti. Pán Ježíš trpěl místo nás, a proto nemáme právo se chovat špatně k druhému, i kdyby sebevice hřešil. Nemáme přehlížet chyby druhých, ale máme k nim mít zdravý postoj, a to jsem u taty málokdy zvládal.

Dělalo mi také problémy bez řečí přijímat jeho rady. Táta ale byl trpělivý a nechal se odradit mojí náladovostí. Byl moudrý a hodně lidí si ho vážilo. Myslel totiž více na druhé než na sebe. Bůh skrze něj promlouval jak do života jednotlivců, tak i celého sázavského sboru. Na pohřbu 31.8.1998 bylo o tátovi řečeno, že při setkání s ním převažovala tichost a pokora.

Většinu předchozích řádků jsem napsal krátce poté, co se vše událo. Nyní je už 5 měsíců pryč a my jsme mohli několikrát za tu dobu poznat, že Bůh je láska a že o nás ví. Jemu díky za vše, co nám dává, i za to, čím nás provádí.

Ve vzpomínkách syn Petr s manželkou Zuzanou a manželka zesnulého Jana.

Sázava. Ve věku 63 let si Pán života a smrti zcela náhle uprostřed práce odvolal našeho milého bratra **Jana SIMONA** (nar. v roce 1935) do svého nebeského domova. Vzpomínáme na něho s vděčností.

PŘIPOMÍNKY KE KONFERENCI

"Ona což mohla, to učinila..." Mk 14,8a

Chtěl bych se spolu s vámi zpětně podívat na podzimní setkání v Brně z pohledu organizátora. Možná namítnete, že citát v záhlaví s tím nemá nic společného. Zkuste dočist do konce, snad mi dáte za pravdu. Pán Ježíš ocenil u této ženy, že udělala, co bylo v její možnosti.

Z ohlasu mnoha hostů je zřejmé, že konference přináší užitek při rozjímání Božího slova i ve vzájemném obecenství věřících. Žel v posledních letech se stává "módou" nekázeň v přihlašování hostů. Týká se to buď pozdního zaslání přihlášek, neúčasti přihlášených hostů bez omluvy anebo naopak přjezdů nepřihlášených hostů. Také vyplňování přihlášek není důsledné. Skutečné požadavky hostů u ubytovatelů na nocleh i stravu se liší od údajů na přihlášce.

Konferenci připravujeme dlouho dopředu s touhou, aby se naši hosté cítili v Brně co možná nejlépe. Když zaznělo v závěru poděkování pořádajícímu sboru, napadla mě část verše z L 17,10b: "Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme." Učinili však, co mohli, i všichni naši hosté? Mrzí nás nekázeň těch, kteří se na kon-

ferenci přihlásí často i po termínu, ale pak bez omluvy nepřijedou. Mylně si možná myslí, že se nic neděje. Neuvědomují si však, že svou neúčastí konference "nezlevní", ale naopak přidělají starosti druhým. Jak jinak si vyložit postoj téměř třetiny věřících, kteří se nahlásili na nocleh, ale nocleh nevyužili?

Brněnská konference "začíná" již zhruba v prosinci předcházejícího roku, kdy je nutné projednat termín pronájmu sálu a zajistit předpokládaný počet noclehů. Do 30 dnů před sejtemusíme zaplatit objednané noclehové. Proto požadujeme do konce června závazné přihlášky, aby byla možná korekce počtu noclehů. V roce 1998 jsme na základě přihlášek zaslávaných v termínu snažovali počet lůžek. Těsně před sejtem se přihlásili další zájemci. Proto jsme pro ně opět zvyšovali počet lůžek a ty zaplatili. Vzhledem k nepřítomnosti 31% hostů na ubytování však jejich lůžka zůstala neobsazena. Myslím, že Správa kolejí má o nás "pěkný obrázek", když přes několikerou úpravu objednávky nakonec zůstanou lůžka nevyužita. Zaplacení neobsazených lůžek je mrhání finančními prostředky, které by mohly být lépe využity. Stejný problém je i se stravou, kterou připraví školní jídelna jen pro nás na základě naší objednávky.

Z toho tedy jasně vyplývá, že za neukázněné hosty, kteří se přihlásí a nepřijedou, musí zaplatit druzi! Vyskytly se již názory i ze strany hostů, že by měly být přihlášky vázány finanční zálohou, jak je běžné u rekreací nebo jiných podobných akcí. Snad tento článek přiměje k zamýšlení a důslednosti návštěvníky konference, aby další setkání proběhla bez zbytečných zmatků a zamoucení těch, kteří se na toto setkání těší a rádi tím druhým slouží.

Naši milí hosté, zkuste i vy "učinit co můžete". Děkujeme. Vladimír Drbal

Poznámka redakce:

V době, kdy budete číst toto číslo, bude už velmi aktuální konference v Ostravě. Vážení čtenáři, zvažte své postoje, zda opravdu odpovídají tomu, co se očekává od opravdového křesťana. Nemůžeme si dovolit nezávaznost. Naše ano musí být ano a naše ne musí být ne. Jinak jsme lháři a podvodníci. Vím, že jsou to tvrdá slova, ale je to tak. Jistě, vždy se může stát, že někdo onemocní a že se sitace musí řešit nestandardně. Ale 31 % - to už je epidemie a svědčí to o něčem - o tom, že jsme povrchní a že nám na druhých tolík nezáleží. (tp)

Doplněk k publikaci

CESTOU PRAVDY A LÁSKY

Po dlouhé době a po mnohem volání ze strany bratří a sester vyšla kniha o dějinách bratrského hnutí v našich zemích. Na jedné straně se setkáváme s projevy vděčnosti za toto dílo, na straně druhé se objevují kritické hlasy, které uvádějí některé nedostatky a závažná opomenutí.

Autoři textu v knize uvedli, že nejdě o publikaci, která by byla "vědecká", o historii zpracovanou objektivně z dostupných materiálů. Ve sborech se nepíší kroniky a tak v myslích bratří a sester bylo třeba zajít hluboko do minulosti. Proto se mohly v těchto vzpomínkách vyskytnout nepřesnosti. Také osobní pohled na některé události může být zkreslen vlastními pocity pisatele, mohl zdůraznit to, co u jiných lidí význam nemělo a opačně.

Proto jsme se rozhodli vydat k této publikaci "doplňek", v kterém by byly opraveny některé chyby, které se vloudily při pravou tisku, upřesněny některé skutečnosti podle pohledu jiných pamětníků a historie doplněna o věci, které si vyžadují pozornost čtenářů.

Obracíme se proto na všechny čtenáře, kteří mají touhu v tomto smyslu napsat své připomínky k publikaci *Cestou pravdy a lásky*, aby je zaslali na adresu vydavatelství A-ALEF do konce dubna tr. Doplněk pak zašleme každému sboru zdarma podle počtu obdržených výtisků publikace.

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel.069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídi odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšířuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100.

- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. **ISSN 1210-6526.**